

Familieblad Sparreboom

Jaargang 13 afl. 1

maart 2002

bewijs
treft Demjan

toestand
op Madag

Donderdag 21

SPARREBOMEN IN HET NAUW

...de gekomen
Demjanjuk, in wie overlevenden
van het vernietigingskamp Tre-
blinka 'Ivan de Verschrikkelijke'
meenden te herkennen, een van
de meest gevreesde bewaarders.
Uit Duitse archieven die na de
oorlog door de Russen in beslag
zijn genomen, blijkt nu dat Dem-
janjuk als bewaarder in een aantal
kampen heeft gediend.

Paus maakt fouten in Latijn

ticaanstad — Missen die in het
tijn worden opgedragen lijken
1 langste tijd te hebben gehad.
veinig studenten aan semina-
en universiteiten maken zich
fficiële taal van de rk-kerk
goed eigen. „Zelfs de paus
t fouten in het Latijn,”
le voorzitter C. Pavanetto
Vaticaanse stichting Lati-
gisteren. Tot Pavanetto's
t houden slechts enkele
open nog voordrachten in
n.

...ver de uitslag van de pre-
sidentsverkiezingen op scherp.
Ravalomanana, bijnaam de Rode
Admiraal, is burgemeester van de
hoofdstad en staat te boek als een
autoritair zakenman.

Verdachte "S." ingesloten.

Klap voor Britse illegalenaanpak

Londen — De Britse regering mag
vrachtwagenchauffeurs niet meer
beboeten voor illegalen die zij het
land binnenbrengen. Sinds een
paar jaar moeten vrachtwagen-
chauffeurs 2000

Den Haag — De overstap van Pim
Fortuyn van Leefbaar Nederland
naar de 'lijst-Fortuyn' leidt tot een
nieuwe aardverschuiving in de
peilingen. Kon Leefbaar Neder-
land rekenen op 22 zetels in de
Kamer, nu komen beide partijen
samen op 25 zetels uit: 16 voor de
lijst-Fortuyn en 9 voor Leefbaar
Nederland. Dit blijkt uit onder-
zoek van het NIPO en 2Vandaag.

Advertentie
Shopp

Adverteren? Tel: 010 4

2500 m² VERLIC
op de begane
grond
• Straluma is de ge-
speci-

PAASNUMMER MET O.A.:

VAN DE VOORZITTER * REUNIE 2002 * SPARREBOMEN IN HET NAUW *
GEDICHT * STRIP * EEN NIEUWE LENTE * FAMILIEBERICHTEN *
CLAZINA (SIEN) JAGER-SPARREBOOM * GENEALOGIE *

FAMILIESTICHTING SPARREBOOM (opgericht 26 januari 1990)

Ere-Voorzitter: Gerrit Sparreboom

BESTUUR

Voorzitter: Trudy Schipper-Sparreboom

Secretaris: Ingrid Sparreboom

Penningmeester: Fred Sparreboom

Genealoog: Miep Sparreboom

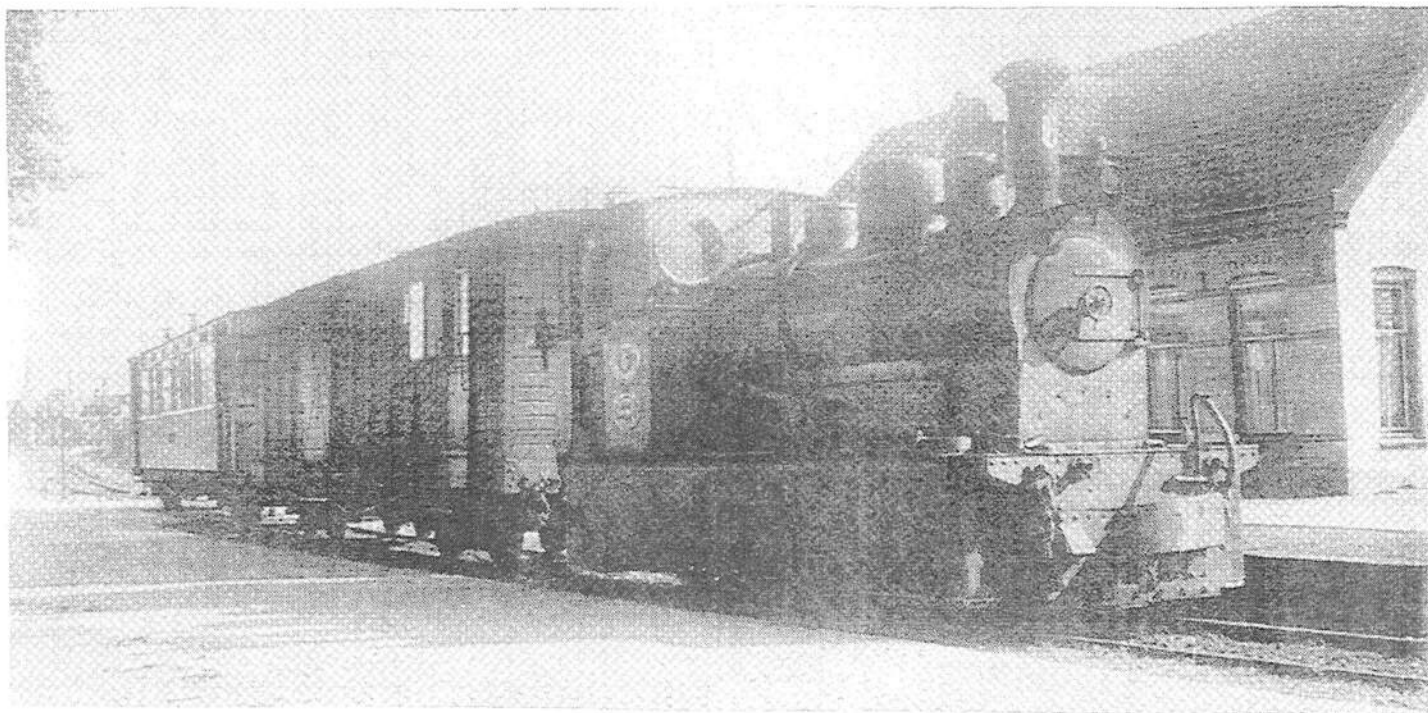
Alle genealogische gegevens vallen onder verantwoording van de genealogen Miep en Jan Sparreboom, tenzij anders vermeld.

Redactie
Familieblad: Kees Sparreboom

Druk en verzending Fred Sparreboom

Dit Familieblad is het orgaan van de Familiestichting Sparreboom en wordt gratis verstrekt aan de donateurs.

Nieuwe donateurs kunnen zich opgeven bij de secretaris en hun donatie overmaken op gironr. 2792447 t.n.v. Familiestichting Sparreboom (€ 14,- (f. 30,-) onder vermelding van naam en adres).

Op een herfstachtige zaterdag in februari is het bestuur een kijkje gaan nemen in Ouddorp en wel bij de R.T.M.

We werden ontvangen door een zeer enthousiaste Roel Sparreboom. Na een uitgebreide voorlichting wachtte ons een ritje met de tram. Fantastisch!

Wij nodigen daarom iedereen uit naar **Ouddorp** te komen op **zaterdag 5 oktober 2002**.

Wij zullen onze familiedag om **12.00 uur** beginnen met een lunch in eetcafé "**D'n Dolle Beer**". Na de lunch gaan we een ritje maken met de echte stoomtram. Vervolgens kunt u nog een bezoekje brengen aan de remise en het museum.

Om **16.00 uur** willen we de familiedag afronden in hetzelfde eetcafé.

Deze dag wordt zeker bijzonder leuk en is geschikt voor jong en oud. Maak daarom iedereen in de familie enthousiast.

Opgave voor deze familiedag via de acceptgiro. Wij vragen een bijdrage van € 15,-- voor uw lunch (een kopje soep en een heerlijke satéschotel met brood en/of patat plus één consumptie). Smaken doet het, het bestuur heeft al voorgeproefd.

Ingesloten folder verschaft u meer informatie en uiteraard treft u in het familieblad van augustus nog meer details aan.

Komt u met het openbaar vervoer? Om 10.35 uur vertrekt bus 104 van het metro- busstation Spijkenisse Centrum. Aankomst Port Zélande om 12.00 uur. Daar moet uitstappen. Wanneer u tijdig aan Fred doorgeeft dat u met bus 104 komt, wordt u door ons opgehaald.

Laat deze interessante en leuke familiedag niet voorbijgaan. Wij hopen veel familieleden te treffen!!

Bestuur

Bij de officiële opening van de tramlijnen in de groep Flakkee op vrijdag 30 april 1909 werd het volgende versje gezongen:

DE TREM

Als je nu te Oudorp of te Ooltgensplaat
je familie eens wilt bezoeken,
of kijken hoe het met je vrienden gaat;
de trem rijdt naar alle hoeken!

Hoezee, hoezee, de trem rijdt op Flakkee
Kijk, kijk, daar komt ze aan!
Ze blijft hier even staan!
Stap in, stap in, en rij maar mee!

Heb je soms een ome, die woont te Goeree,
of een tante aan de zuidzijde,
je stapt in de trem en je rijdt maar mee
en je maakt je familie blijde (enz.)

Ben je misschien koopman of groothandelaar
en doe je op 't eiland zaken,
je komt hier maar heen, want de stoomtram staat klaar
om het reizen gemakkelijk te maken.

Moet je met konijnen of koeien naar de stad,
of in Rotterdam gaan feesten,
de stoomtram vervoert voor en stuiver of wat
de mensen en de beesten!

FAMILIEBERICHTEN

Sieb Sparreboom, de Groningse tak.

In ons decemberblad 2001 kon nog vermeld worden dat Sieb (Siebrandus) Sparreboom op 6 december 2001 was overleden en in besloten kring gecremeerd.

Misschien zal niet iedereen zich herinnerd hebben dat Sieb in onze oudste afleveringen de geschiedenis van de Groningse tak heeft verteld. Ik heb die nog eens nagezocht en ik kan u aanraden dat verhaal over taaie voorouders in de veenkoloniën ook nog eens te lezen.

Jg. 1, afl. 1 (ongenummerd blad); over het ontstaan van de Groningse veenkoloniën en de verschijning van de eerste Sparrebomen in Pekela.

Jg. 2, blz. 24

Jg. 2, blz. 37, 56, (87)

Jg. 3, blz. 108, 133: over de Groningse scheepvaart,
blz. 170, de genealogische gegevens van Sieb Sparreboom.

Mij is inmiddels gebleken dat Sieb geen herdenkingswoord wenste.

F.J.S.

SPARREBOMEN IN HET NAUW

Een familieblad samenstellen uit ingezonden kopij is vaak een hele puzzel. Als het eindproduct tenslotte op mijn bureau ligt, lijkt het allemaal ineens zo eenvoudig. Ik klaag niet hoor, maar ik weet waar ik heb moeten knippen, waar ik met acryl-wit een kopie van een kopie van een kopie heb moeten bijwerken en waar ik met veel kunst- en vliegwerk nog net een laat ingekomen bericht kon inpassen.

Het laatste (Kerst) nummer bevat vierentwintig pagina's, inclusief de omslag. Dat zijn zes A-drietjes voor de drukker. Betekent dus dat het een onmogelijke zaak is er op de valreep nog een bladzijde aan toe te voegen. Tenzij het een pagina-lange mededeling van levensbelang betreft. En dan moet de flauwekul wijken voor de ernst. Maar dat is tot nog toe niet gebeurd. Dit blad is er trouwens niet om loodzware problematiek te behandelen. We houden het simpel en luchtig, maar dat heeft u wellicht al jaren door.

Overlijdensberichten. Ja, die zijn er wel. Niets is de mens vreemd, dus ook Sparrebomen niet. Geboren worden en doodgaan zijn doodnormale dingen. 't Is niet altijd prettig, maar het gebeurt gewoon. Zoals er een onverbiddelijke "Hema" is, die zich "de gewoonste zaak van de wereld" noemt. Ook niet altijd prettig, maar hij is er nu eenmaal.

En vandaag, terwijl ik mijn speciale "Sparreboomlade" omspit, moet ik constateren dat er weinig nieuws te vermelden valt. Helemaal niet verschrikkelijk, want geen nieuws is goed nieuws. Waarschijnlijk kabbelen we in het hier en nu gemiddeld redelijk tevreden voort en nemen we zonder al teveel doemdenkerij kennis van dingen die de mens alreeds vanaf het paradijs bezighouden.

Fortuyn! Ja, Fortuyn is iets nieuws. Of je nu voor of tegen bent, of een "weet niet"Hollander; Fortuyn is een fenomeen. Mijn krant, toch wel links van het midden, wijdt hele pagina's aan die man. En de vaste columnisten doen stuk voor stuk hun best grote vraagtekens bij zijn beweringen te plaatsen. En dat, terwijl de stem van het volk hem, gemeten aan de ingezonden commentaren, als een soort langverwachte verlosser van het kwaad ziet. Gek land tegenwoordig, dat Nederland!

Maar aan politiek doen we hier niet. Ik moet het over Sparrebomen hebben, als bladvulling, en dan is het best aardig om de spot te zetten op Sparrebomen die ooit op een wat negatieve wijze het nieuws hebben gehaald.

Nooit echt opzienbarend, voorzover ik weet. Sparrebomen kennen hun plaats in de maatschappij, kennen zichzelf en weten dat bobbeltjes op hun weg gladgestreken dienen te worden, en gaatjes moeten worden opgevuld. Ik bedoel te zeggen: Sparrebomen houden niet zo erg van al teveel heisa.

En desondanks heb ik in de loop der tijd aardig wat vermeldenswaardige zaken over Sparrebomen weten te verzamelen. Uit kranten, tijdschriften en via verbale overleveringen.

Dat laatste kent u ongetwijfeld ook. Ergens op je weg ontmoet je altijd wel weer iemand die zegt: "Sparreboom? Ik heb met een Sparreboom gewerkt", of "Ben jij dan familie van mijn overbuurman?"

Iets in die geest.

Welnu, ik heb van mijn eigen wedervaringen hieromtrent een kleine verzameling aangelegd en nu ik leemtes moet vullen, lijkt mij het moment daar om het een en ander dan maar eens uit de doeken te doen.

Woonplaatsen en adressen krijgt u niet, want we mogen niemand in verlegenheid brengen.

In de jaren '30 van de vorige eeuw moet er een Sparreboom zijn geweest die in een stikdonkere aprilnacht een veldwachter van een dijk heeft geslagen. Moet in één verschrikkelijke klap gebeurd zijn.

De veldwachter heeft geruime tijd geheel buiten westen aan de rand van een sloot gelegen, en toen hij weer bij zijn positieven kwam, was Sparreboom allang gevlogen en onvindbaar.

Reden van de oplawaai? De veldwachter had zich tevoren achter een boom verschanst toen hij verdachte voetstappen hoorde. Was vervolgens tevoorschijn gesprongen en had luid "HALT" geroepen.

Nou ja, zoiets moet je bij een Sparreboom natuurlijk nooit doen. In de grond zijn ze zachtaardig, maar over zich laten lopen is er niet bij.

Daarvan getuigt ook de hoogbejaarde Sparreboom die, leunend op zijn krukken ergens op de bus staat te wachten (december 1991). Er nadert een bromfiets. Het jeugdprobleem van rond de twintig dat het ding mishandelt, neemt een stukje stoep, stopt en strekt een geopende hand richting Sparreboom.

"Wat is er?", vraagt Sparreboom.

"Vijfentwintig gulden," zegt hij, "en snel, anders gebeurt er wat met je!"

"O ja?", zegt Sparreboom, en hij haalt onmiddellijk uit. Met de rechterstok, want hij is behoorlijk rechts.

Wonder boven wonder is de stok nog heel, de helm van de afperser echter is rijp voor de schroothoop. Gaat er trouwens als een haas vandoor, zich ongetwijfeld afvragend of er in de toekomst nog wel een redelijk bestaan uit dit soort acties valt te halen.

Minder heldhaftig, maar zeker niet minder vermeldenswaardig is het verhaal over een Sparreboom die zich als profiteur heeft doen kennen.

Dat het een Sparreboom was, staat vast. Het krantenberichtje, ergens in de jaren '80 maakte melding van ene G.M.S., en toen ik het las, zag ik nauwelijks aanleiding die "S" met "Sparreboom" in verband te brengen.

Totdat ik veel later iemand sprak die mijn naam had gehoord en zich daarna onmiddellijk afvroeg of ik al dan niet familie was van de "crematoriumSparreboom".

"CrematoriumSparreboom?," vroeg ik verbaasd.

"Ja," zei de man, "die vent die niets anders deed dan crematoria bezoeken".

Ik wist het weer. En "S" was notabene.....een Sparreboom!

"Nee, geen familie", verzekerde ik hem.

Alsof ik er geen letter over had gelezen, hoorde ik het hele, zonder enige twijfel nogal overtrokken verhaal van de man aan, maar de teneur bezoodelde op z'n minst onze goede naam.

"Die Sparreboom dan", begon hij, "had de brutaliteit zich bij talloze rouwplechtigheden te voegen, en vooral die waar koffie, cake en broodjes het sluitstuk vormden.

Crematoriumpersoneel verklaarde later dat hij soms wel vier of vijf keer per dag werd gesignaleerd. Maar blijkbaar kwam het niet bij hen op dat die keurig-ogende heer, die Sparreboom dus, die naamgenoot van jou..... een regelrechte oplichter was! Een kruimeldief eigenlijk, meer was hij niet. Viel pas goed door de mand toen hij overgebleven broodjes in een plastic zak ging stoppen.

Om mee naar huis te nemen."

Hij keek me nogal triomfantelijk aan en vroeg toen: "Echt geen familie?"

"Nee, echt niet", zei ik.

In 1957 was er een achttienjarige Sparreboom in het nieuws. Klein krantenberichtje maar, en toch betrof het een kleine *ramp*.

"NS-reizigers op perron van station Den Haag "Hollands Spoor" met verf overgoten", luidde de kop.

Wat was er gebeurd?

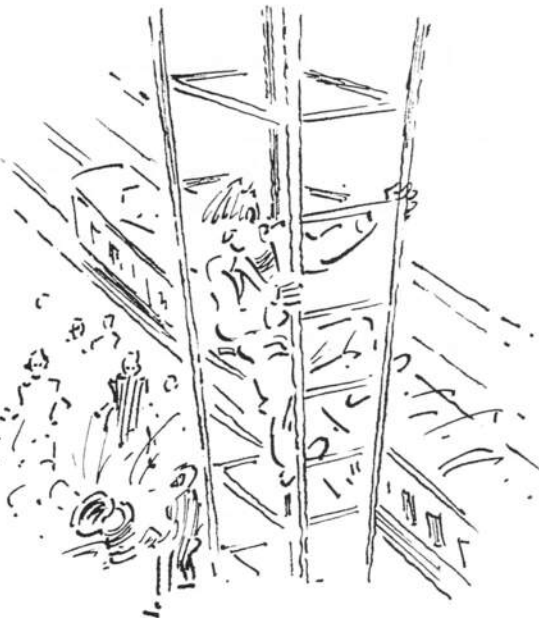
De jongeman, leerling huisschilder, is samen met zijn baas bezig met het meniën van een deel van de metalen stationsoverkapping.

De verfblikken boven zijn bijna leeg en Sparreboom krijgt de opdracht van beneden een nieuwe voorraad te halen. Hij tapt niet af, nee, hij probeert met het vijftientig liter moederblik via de steiger omhoog te klauteren, tot grote ontsteltenis van de patroon die het te laat ontdekt. Want het blik *zonder* deksel ontschiet de leerling, ergens halverwege zijn klimpartij langs de stelling en explodeert met een doffe klap op het perron.

Er bestaan geen foto-opnamen van, maar de ravage moet gigantisch zijn geweest. Alsook de claims van getroffen reizigers waarvan gelukkig niemand iets had opgelopen.

Schildersleerling Sparreboom is kort daarop in Duitsland gaan werken en is naar mijn weten nooit meer in Den Haag geweest. Hoorde ik veel later weer van een verfleverancier.

En alleen omdat ik Sparreboom heette.

Eerlijkheidshalve; zelf heb ik ooit op een dergelijke wijze het nieuws gehaald. Het dagblad "Het Vrije Volk" (bestond toen nog) had de moeite genomen er ergens in een verloren hoekje van een binnenblad melding van te maken. Ik moet het knipsel nog hebben, boven op zolder in een schoendoos. Maar ik vertel u nu de ware toedracht.

Zomer 1962. Ik rijd mijn volkswagen met roldak de fonkelnieuwe, kraakheldere Rotterdamse "Korte Hoogstraat" in (niet te geloven nu, maar dat kon toen ongestraft), parkeer naast het pand van de Hema, (toen alleen nog begane grond) en laad mijn spullen uit teneinde op het belendende perceel van dameshoedenmagazijn "Van de Brink"

een decoratie aan te brengen. Dat moet vanaf het dak van de Hema. (ongetwijfeld kan een aantal Rotterdammers onder u zich het enorme reclamebord met vrouw en hoed aan de gevel aldaar herinneren).

In de middag is het werk gereed. Ik raap mijn attributen bij elkaar, doe de lakverfpotten met alle primaire kleuren in een kist en daal uiterst voorzichtig langs mijn steekleertje naar omlaag.

Om mijn autosleutels uit mijn zak te kunnen halen, moet ik de kist even kwijt. Die zet ik zolang op het roldak van de VW, de rest laad ik in.

Portier open, instappen en wegrijden.

De ontluiserende klap achter mij die daarop volgt, lijkt regelrecht uit de hel te komen. Ik weet het ineens weer, maar ik kan niet eens meer door mijn achterraut kijken. Alles is Karel Appel. Mijn auto, de straat, een stuk van de Hema-gevel.....

Er passeren twee agenten. Ze weten er geen raad mee en lopen met blikken vol onmacht en verbijstering verder. Er vormt zich een kringetje van belangstellenden rondom het kunstwerk.

Ik voel dat ik in beweging moet komen. Ergens achter het Schielandhuis, ongeveer bij Gerzon vind ik een half vergane emmer die ik met zand vul. Ik gebruik het ding als een vergiet om er de plassen verf mee te bedekken.

Aardig is, dat niemand iets zegt. De Hema-chef niet en mevrouw Van de Brink niet (want die twee hebben de gelederen intussen versterkt). Niemand zegt iets. Ze kijken alleen maar, medelijdend en tegelijkertijd overgelukkig.

Als een wandelend palet vlucht ik heen.

Ergens onder de Willemsbrug aan de noord-kadekant parkeer ik mijn bontgekleurde Kever en probeer met terpentijn de door de zon intussen ingebrande verf uit zijn lijf te wassen.

En opnieuw decoraties op het wegdek. Ditmaal hebben ze meer weg van aquarellen en schilderijen van Marc Chagall. Spontane vormen op het plaveisel zijn het, van ongekende schoonheid; ik had ze nooit kunnen verzinnen. En toch moet ik maken dat ik weggom, want als mij (als de toen nog onverzekerde klein-zelfstandige) alle gemaakte schade wordt aangewreven, zal mijn toekomst er tot aan mijn ellendige dood een zijn van water en brood.

Ik bespaar u al teveel details. Want het is allemaal goed gekomen. En tot mijn stomme verbazing heeft nooit iemand mij een rekening gepresenteerd.

Waren de mensen vroeger dan toch begripvoller?

Als dat zo is..... misschien alleen maar omdat er nog niet zoveel rondliepen.

KEES

PS

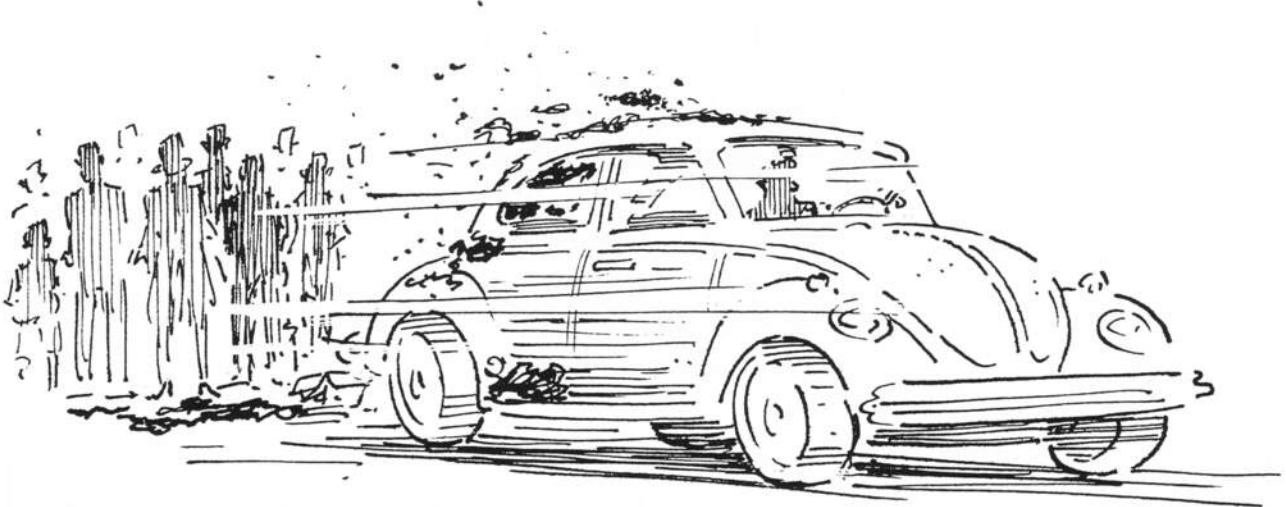
Mocht u, Sparrebomen, veronderstellen dat de waarheid in bovenstaande stukjes geweld is aangedaan, dan vergist u zich.

Het schijnbaar ongeloofwaardige ligt alleen in het feit dat er veel in één keer is vermeld.

Want als u bij uzelf te rade gaat, zal blijken dat ook u over de nodige informatie beschikt om een aantal pagina's van ons blad met anekdotes over uzelf of andere Sparrebomen op te sieren.

M.a.w., schrijf ons als u denkt dat een verhaal over uzelf of over anderen de moeite van het plaatsen waard is. En graag ook eens iets van of over vrouwelijke naamgenoten!

Red.

"Alles in de wereld"
zei de kapelaan,
"zal aan 't eind der tijden
weer tot stof vergaan".

"Nee hoor," sprak de liefste
van de witte bruid,
"onze ware liefde
stijgt daar bovenuit."

"Onzin," zei de zwerver
met de schuldenlast,
"tijd zal leren dat er.....
NIEMAND bij je past."

"Ik," zei de bejaarde,
"ben nóg gek op haar,
maar hoe 't mormel heette,
vraág me er niet naar!"

"Als je 't mij zou vragen,"
zei de dikke griet,
"is mijn ware liefde
een Big Mac met friet."

"'n Beeld van steen is eeuwig,"
zei 'n kunstzinnig heer,
"maar als er geen mens is,
ziet geen hond het meer".

"Is 't toch niet wat zielig?"
vroeg de Zoon heel hoog,
"ik kón 't echt niet beter"
zei de Vader droog.

Annemarie van Schouwenburg

PUBERAALTJES

(ONTVLAMBAAR)

NIET TE GELÓVEN!
HIJ... BEKIJKT ME
NIET EENS!

HAD JIJ VAN KEVIN DAN
IETS ANDERS VERWACHT?

DAAR WAS WEL
ENIGE AANLEI-
DING TOE, LIJKT
MIJ ZO. HIJ HEEFT...

HIER... LEES ZELF
WAT HIJ MIJ ALLE-
MAAL SCHRIJFT.

O... DAT KEN
IK! ..., VOOR
ALTIJD... NIE-
MAND ALS JIJ...
KAN NIET MEER
SLAPEN...? JÒH!

DAT JIJ DAAR
NOG INTRAPT!
JE WÉÉT TOCH
HOE HIJ IS?...
HOE ALLE JON-
GENS ZIJN?

EEN BELOFTE BETEKENT NIÉTS
VOOR HEN. TROUWENS, WE HEBBEN
HET PAS IN DE LES NOG OVER MO-
NOGAAM EN POLYGAAM GEHAD.

VROUWEN SLUITEN EEN VERBOND
VOOR HET LEVEN, EN MANNEN....

HALLO
WERELDMEIDEN!

KUNNEN JULLIE MIJ, ONDANKS
JULLIE NIET TE FILMEN SCHOON-
HEID, AAN EEN ORDINAIR VUUR-
TJE HELPEN?

IK...

ZIJ...WIJ...

...ROKEN NIET.
VERSTANDIG HOOR.
DAN MOET IK MIJ
MAAR MET DIE
DIKKE MEDE-ZON-
DAAR BEHELPEN.
DOEI!

WAAUUUUW!!
WAT EEN SPET-
TER ZEG! IS
DAT DIE STAGIAIR
VAN DE
VIERDE?

KAN. MAAR..IK
BEDOEL... EN
KEVIN DAN?

'T IS TOCH OOK ZO
DAT MANNEN AL-
TIJD JONGERE VROU-
WEN WILLEN? NOU,
EIGENLIJK.. VAL IK
TOCH MEER OP...
OUDERE MANNEN..
ALS JE 'T ÉCHT
WETEN WILT.

...EN AL ROOK IK NIET,
'T BETEKENT WEL DAT
IK VANAF MORGEN
EEN TÈ GEKKE
AANSTEKER PA-
RAAT MOET
HEBBEN!

EEN NIEUWE LENTE.....

Een tijdje geleden was ik lief voor mijzelf, ik kocht mij een potje met drie minikrokussen. Gele, omdat dan de zon schijnt ook al schijnt die niet. Want heeft u ook dat als januari op zijn (of haar, maar maanden komen altijd zo mannelijk op mij over, ik zie overeenkomsten met onze heren, dus ik kies voor "zijn"), als januari op zijn helft is, dat het dan zo erg niets wordt. Qua weer, bedoel ik. Geen winter, die we toch al nauwelijks meer kennen in dit land, nog geen lente die misschien iets van wat een zomer zou kunnen worden, aankondigt. In de lente is er nog hoop. En door welk bedrijf het televisieweer gesponsord wordt, maakt in de lente niet meer uit. Op het moment dat ik dit schrijf, wordt het weer gesponsord door "Vochtvreter", zie ik avond aan avond.

Vanuit mijn raam bespeur ik geen enkele link met deze sponsor. Mijn ruiten lijken elke dag te huilen.

De krokussen heb ik overgezet in een grote bak waar ze bij nader inzien toch wat eenzaam lijken te staan, zo met z'n drietjes. Ik besluit tot een experiment en trakteer mijzelf wederom op bollen. Vijf rode tulpen deze keer. Ik poot ze in de bak waar de krokusjes erg hun best doen mij van mijn grijze sleurgevoel af te helpen. Het tulpenrood van de omgekeerde ballonrokjes schemert al flink door de groene schutbladeren. Ik ga op de bank zitten om mijn compositie van een afstand te kunnen bekijken.

De gele krokuskopjes draaien zich naar de tussen hen in neergezette tulpen.

"Wat doen die hier?", vraagt de brutaalste van het driemanschap zich hardop af, "wij stonden het eerst met onze bollen in deze bak en ik vraag mij dus af wat dit te betekenen heeft?".

Het kopje keert zich in gele verontwaardiging naar mij.

"Een experiment", zeg ik, "en ik ben zeer tevreden over de combinatie van jullie geel met hun rood. Ik denk er zelfs over om....."

"Wat een onfortuinlijk beleid", bromt krokus nummer 2, "hebben we hier weer met een dromer te maken?"

Krokus nummer 1 spreidt wat groene schutblaadjes: "Je weet toch wel dat tulpen al na drie dagen uitvallen en dan komt die troep op onze schone aarde. Wie ruimt dat op, als ik zo vrij mag zijn".

"Ik", antwoord ik.

Het rood van de tulpen wordt dieper uit gêne.

"Jullie zouden wel eens wat gastvrijer mogen zijn", berisp ik de krokussen.

"Dat heeft hier niets mee te maken", komt nummer 3 in de verdediging, "zet een aantal paarse of witte krokussen bij ons en je hoort ons niet".

"Lekker makkelijk", schamper ik, "zijn jullie niet allemaal bloemen?"

"Wij zijn op een ander veld gekweekt dan de tulpen, onze achtergrond is anders", weerlegt nummer 1.

Ik hoor boze blaadjes tegen elkaar ritselen dat de tulpen wel effe in de meerderheid zijn zo met z'n vijven tegen de drie krokussen en dat het geen krokusbak meer is terwijl ik hen toch het eerst gekocht had.

"Misschien was het wel helemaal mijn bedoeling niet om uitsluitend een krokusbak te maken", kom ik tussen het geleuter.

Meteen is het stil en dat blijft zo een poosje. Mooi, want ik werd er een beetje moe van.

De volgende dag koop ik twee hyacinten met bol. Elke plant heeft wel honderd roze bloemetjes. Ze krijgen een mooi plaatsje tussen de krokussen en de tulpen, vanaf mijn bank geniet ik van het kleine tuintje.

Een tulp keert zich af van buurvrouw hyacint.

"Lieve God, wat een bedwelmende geur", klinkt het geaffecteerd.

"Daar staan ze om bekend, vriendin. Maar als men ons wil vergifigen met die damp uit honderd keeltjes, wie zijn wij dan. Mij werd niets gevraagd". Tulp nummer 4 trekt haar rode ballonrok nuffig om zich heen.

Een van de krokussen steekt een slank groen blaadje op.

"Zeg het maar", moedig ik aan.

"Onze wortels stonden hier het eerst, enne.... vol is vol. Ik bedoel... met die tulpen er al bij. Er is gewoon geen plaats meer in deze bak. Een paar krokussen zou nog wel kunnen, maar..."

"Ho", voel ik mij nu toch echt geroepen, "als de betekenis van "vol" niet veranderd is toen ik even niet oplette, dan betekent "vol" dus nog steeds dat er in dit verband ook geen plaats meer is voor nog eventuele soortgenoten".

"Nou, vol is niet altijd vol, natuurlijk...", wil krokus nummer 1 een discussie op touw zetten.

"Och", klinkt ineens een bescheiden hyacintestem uit honderd keeltjes, "de waarheid zal wel in het midden liggen en..."

"Als de waarheid in het midden ligt, is de leugen nabij", ben ik streng, "ik heb jullie bij elkaar geplant omdat ik dat mooi vindt, die combinatie van kleuren en vormen en IK moet er naar kijken. Basta!!"

"Maar wij tulpen zijn uit een heel ander milieu. Kijk dan naar ons, met de grootst mogelijke zorg zijn wij gekweekt, all over the world worden wij aanbeden, iedereen wil ons hebben. Wij ZIJN Holland".

Een krokus buigt zich voorover en steekt een groene stengel in zijn bloem: "Mag ik effe een bakkie...?"

Na tien dagen is mijn kleine voorjaars tuin uitgevallen, verdord, vergaan.

Ik kieper de bak om en mik het hele zootje in de vuilnisemmer. Nog een paar minuten sta ik naar het plantenafval te staren. Earth to earth, ashes to ashes and dust to dust.... tot stof zult gij....enzovoorts.

Wat was er zo belangrijk?

Ik weet het niet.

Een nieuwe lente....

Geen nieuw geluid, geen nieuw begin.

Geschiedenissen herhalen zich en niets verandert.

In de chaos die leven heet is dat misschien de ultieme wet en de enige orde.

JOY

CLAZINA (SIEN) JAGER-SPARREBOOM

Kortgeleden kreeg ik van een kennis een videoband te leen. Deze kennis, een jonge man, woonachtig in het Rotterdamse "Tuindorp Vreewijk", heeft eigenlijk maar één passie; zijn éénjarige zoon.

Altijd als ik hem zie, barst hij los in verhalen over zijn eersteling, het lijkt of er in de hele wereld niets anders meer voor hem bestaat.

Niet onlogisch, want als ouder ken ik die vorm van enthousiasme. Maar mijn kennis overdrijft misschien een beetje.

Des te vreemder vond ik het dat hij mij op een dag vroeg: "Jij hebt in je jeugd toch ook in Vreewijk gewoond?"

Ik beaamde dit, met de kanttekening dat mijn "roots" in "Tuindorp de Vaan" lagen. "Maar," zei ik, "dat maakt niet veel uit. Vreewijk en De Vaan zijn altijd een pot nat geweest."

Vandaar de video. Want die ging over de Tuindorpen, vanaf 1910 tot nu.

Thuis nestelde ik mij in mijn gemakkelijkste stoel, schakelde de band in en werd tot mijn stomme verbazing met een drie kwartier lange film over de "Teletubbies" geconfronteerd.

Achteraf gezien een begrijpelijke vergissing van zo'n jonge vader, maar ik zat er mee. Ik wilde zwijmelen over vroeger, ik wilde mijn oude school terugzien, en de straten waarvan ik alle paaltjes en muurtjes kende. Struweel, Zonnehof, Schaarweide...

Schaarweide? Daar moest nog een Sparreboom wonen, volgens de ledenlijst. En ... ik had haar, zij het oppervlakkig, een keer gesproken, in Zeist, tijdens een familiedag.

Ik bel haar op en maak een afspraak.

Clazina (Sien) Jager-Sparreboom heet ze.

Ze laat mij binnen, en het is een vreemde gewaarwording een kamer te betreden zoals de huiskamer uit je jeugd. Kleiner natuurlijk dan in mijn herinnering, dat wel, maar verder exact als het was.

Als de koffie er is, zeg ik: "Je roepnaam is Sien, en je haar was rood vroeger. Gaf dat geen problemen?"

"Nóú," zegt Sien, "ik ben er genoeg mee gepest. Nu niet meer, want nu ben ik grijs."

Sien is in Rotterdam geboren, in het westen (1927). Net niet door de geallieerden gebombardeerd, wel na de oorlog naar zuid verhuist.

Sien heeft een scherpe blik op de dingen, maar ze is ook een beetje verstrooid, want ze zegt: "Ik wist toch echt niet meer welke dag ik met je had afgesproken!! De tijd wist ik nog wel; twee uur. Dus had ik mij voorgenomen de komende week maar te maken elke dag om twee uur thuis te zijn."

Het zij haar vergeven. Want een kunstenares mag verstrooid zijn. Sien schildert namelijk niet onverdienstelijk. Het huis aan de Schaarweide bood haar de mogelijkheid een deel van de bovenetage als atelier in te richten.

Helaas heeft zij, kort na het betrekken van de woning, een zeer pijnlijke val van de trap gemaakt, en eigenlijk is het schilderen er daarna bij ingeschoten.

"Maar dat komt wel weer" zegt ze moedig, "ik heb trouwens ook gedanst."

"Klassiek? Modern?"

"Volksdans," zegt ze, "zelfs een keer naar Zweden geweest om te dansen, in 1948. Heeft zo'n indruk gemaakt dat we onze dochter en zoon Zweedse namen hebben gegeven. Astrid en Gustav. En die laatste "V" van Gustav spreek je uit als een "W".

"Ik begrijp dat je man is overleden?"

"Harmen? Al in 1979".

Ze pakt een zwartwit-fotootje van het dressoir.

"Dit is hij. Vond hem eerst maar zo-zo, maar toen ik hem beter had leren kennen....."

Ik vraag naar haar opleiding.

"Kleuterschool," zegt ze, "lagere school, en daarna de School voor Vrouwenarbeid. Zoiets als later de Nijverheidsschool. Dáárna? Ja, van alles gedaan. En op mijn drieëntwintigste getrouwd. Eerst ingewoond, in de Vijverhofstraat, een vochtig huis met zo'n specifieke geur. Die vergeet je nooit. Dan..... een paar keer verhuisd, en nu dus hier in deze "maandagwoning".

"Wat is dat, een maandagwoning?"

"Nooit van gehoord? Dat is een woning waar de bouwvakkers alleen op maandag aan werkten. En dan kletsten ze de hele dag nergens anders over dan over voetbal. Een huis dus waaraan van alles mankeert."

"En dat schilderen?"

"Schilderen?"

"Je artistieke aspiraties. Heb je les gehad?"

"O ja. Eerst mavo gedaan, aan de dagschool voor volwassenen, en ook nog twee havo-certificaten gehaald, voor tekenen en biologie."

We praten nog wat door. Ik wil weten of we misschien nog een gemeenschappelijke kennis hebben in het Tuindorp. Na eindeloos gewroet in namen en verleden blijkt dat het geval. Ik ken de man waar het om gaat als een jonge vechtjas uit het verzet in de jaren '40-'45. Sien kent hem als een zeer corpulente heer die ook aan volksdansen deed.

Maar we zijn er van overtuigd dat we het over dezelfde hebben.

Sien is vaak alleen. Maar dat deert haar niet, want zij heeft op z'n minst haar handen al vol aan haar binnen- en buitenplanten. Inspanningen voor de PvdA zoals vroeger... daar ziet zij zo langzamerhand niet zo veel heil meer in. Op familiedagen echter schittert zij nooit door afwezigheid. Ze is er gewoon.

Sien weet nu al dat het daar in Oudorp weer ouderwets gezellig wordt.

KEES

(Genealogie: Jg. 9, afl. 2, blz. 561, onder XI cy)

Harmen en Astrid. (1954)

Aart Sparreboom, vader van Sien.

2. Lydia Dirkje, geb. IJsselmonde 9-4-1865.
3. Johanna Neeltje, geb. IJsselmonde 18-11-1868.
4. Adriana Elizabeth, geb. IJsselmonde 13-8-1871.

VIII ao Dirkje Sparreboom, geb. IJsselmonde 4-11-1848, overl. IJsselmonde 23-2-1890, tr. (1) IJsselmonde 28-4-1870 Willem **Erkelens**, geb. Schiebroek 19-10-1845, melkboer, overl. IJsselmonde 3-9-1870, zn. van Willem Erkelens en Jannetje Kooij.

Dirkje Sparreboom, tr. (2) IJsselmonde 27-10-1871 Arend **Schilperoord**, geb. Ridderkerk 28-11-1844, bouwman, overl. IJsselmonde 26-8-1918, zn. van Arij Schilperoord en Maria Vleggaard.

Uit dit huwelijk:

1. Arie, geb. IJsselmonde 24-2-1873.
2. Adrianus Marius, geb. IJsselmonde 24-1-1875.
3. Marius, geb. IJsselmonde 7-9-1877.
4. Abraham Jacobus, geb. IJsselmonde 4-6-1880.
5. Adriana Maria, geb. IJsselmonde 21-8-1885.

VIII ap Pietertje Sparreboom, geb. IJsselmonde 31-3-1852, overl. Rotterdam 17-11-1928, tr. IJsselmonde 28-4-1876 Teunis **Ploeg**, geb. Alpen en Rietveld 27-3-1851, overl. Rotterdam 6-12-1918, zn. van Johannes Ploeg en Bregita van der Ham.

Uit dit huwelijk:

1. Arie, geb. IJsselmonde 23-10-1877.
2. Johannes, geb. IJsselmonde 24-8-1879.
3. Adriana, geb. IJsselmonde 4-10-1881, overl. IJsselmonde 15-11-1881.
4. Jacob Dirk, geb. IJsselmonde 25-10-1882.
5. Adriana, geb. IJsselmonde 2-2-1884, overl. IJsselmonde 8-5-1884.
6. Dirk, geb. IJsselmonde 4-2-1887, overl. IJsselmonde 17-5-1887.
7. Dirk, geb. IJsselmonde 30-5-1888.

VIII aq Klaartje Sparreboom, geb. IJsselmonde 7-1-1856, tr. IJsselmonde 3-4-1877 Hermanus **Burgers**, geb. Schoonhoven 11-12-1852, machinist, zn. van Cornelis Burgers en Cornelia Bravenboer.

Uit dit huwelijk:

1. Adriana, geb. IJsselmonde 9-12-1876.

VIII ar Abraham **Sparreboom**, geb. IJsselmonde 17-10-1858, houtzager, scheepstimmerman, overl. Rotterdam 27-6-1950 tr. IJsselmonde 24-3-1898 Susanna Sara Verplanke, geb. Biervliet 28-2-1868, overl. Rotterdam 19-5-1950, dr. van Cornelis Verplanke en Jacomina de Beer.

Uit dit huwelijk:

1. Arie, geb. IJsselmonde 25-1-1890, tr. Johanna Klinkert.
2. Wilhelmina Adriana, geb. IJsselmonde 19-2-1892, volgt IX bc.
3. Cornelis, geb. IJsselmonde 7-7-1894, tr. Coba NN.
4. Adrianus, geb. IJsselmonde 9-3-1897, volgt IX bd.
5. Francois, geb. IJsselmonde 13-4-1899, volgt IX be.
6. Susanna Sara, geb. IJsselmonde 17-10-1901, volgt IX bf.
7. Pietje, geb. IJsselmonde 4-1-1904, overl. Rotterdam 14-6-1975, tr. Rotterdam 21-10-1925 Jaap **Notenboom**, geb. Rotterdam 16-1-1902, overl. Rotterdam 11-12-1965, zn. van Frans Notenboom en Lena Vermeer.
8. Abraham, geb. IJsselmonde 8-5-1906, volgt IX bq.

De eerste vier kinderen uit bovenstaand gezin werden in de geboorteregisters van de Burgerlijke Stand van IJsselmonde ingeschreven als kinderen van het echtpaar Sparreboom-Verplanke.

Volgens de overlevering zei de toenmalige burgemeester van IJsselmonde bij de aangifte van het vierde kind dat het tijd werd om een huwelijk te sluiten! Wat was het geval:

Abraham en Susanna Sara vestigden zich in 1889 in IJsselmonde, hun vorig adres was Rochester in de USA. Vermoedelijk zijn zij daar in het huwelijk getreden, maar konden zij het hier niet bewiizen.

IX bc Wilhelmina Adriana Sparreboom, geb. IJsselmonde 19-2-1892, overl. Rotterdam 18-9-1980, tr. Rotterdam 2-8-1916 Pieter van der Velde, geb. Kralingen 8-12-1890 loswerkman, overl. Rotterdam 26-11-1971, zn van Arie van der Velde en Sara Verbeul.

Uit dit huwelijk:

1. Sara, geb. Rotterdam.
2. Abraham, geb. Rotterdam.

IX bd Adrianus Sparreboom, geb. IJsselmonde 9-3-1897, custom officer, overl. Queensland (Austr.) 5-11-1982, tr. Rotterdam 5-5-1920 Stijntje Jager, geb. Leeuwarden 5-10-1898, overl. Brisbane (Austr.) 26-8-1975, dr. van Pieter Dirks Jager en Beitske Ferwerda

Uit dit huwelijk:

1. Suzanna Stijntje, geb. Telok Dalam (Ned. Indië) 31-8-1921, volgt X ea.
2. Adriaan, geb. Fort de Kock (Ned. Indië) 6-11-1922, volgt X eb.
3. Francois, geb. Rotterdam 18-5-1924.

X ea Suzanna Stijntje, geb. Telok Dalam (Ned. Indië) 31-8-1921, verpleester, visiteuse, overl. Heerlen 31-3-1977, tr. (1) Maastricht 26-9-1947 Joseph Hubertus Theodorus Colleij, geb. Wittem 27-7-1921, overl. Nijmegen 25-1-1949.

Uit dit huwelijk:

1. Josephus Johannes Antonius, geb. Maastricht 16-3-1948.

Suzanna Stijntje, tr. (2) Simpelveld 10-4-1952 Pieter Jozef Vinken, geb. Schaesberg 4-10-1911.

X eb Adriaan Sparreboom, geb. Fort de Kock (Ned. Indië) 6-11-1922, shopmanager, overl. Brisbane (Austr.) 14-8-1974, tr. Queensland (Austr.) 7-6-1946 June Frances Conroy, geb. Brisbane 24-6-1928, dr. van Hugh John Conroy en Ellen Phyllis Costin.

Uit dit huwelijk:

1. Frank Michael, geb. Brisbane 6-8-1951, volgt XI er.
2. David Philip, geb. Brisbane 2-6-1953, volgt XI es.
3. Ruth Hellen, geb. Brisbane 28-6-1964, tr. 1-4-1989 Ross William Hodson, geb. 18-8-1958, zn. van William Hodson.

XI er Frank Michael Sparreboom, geb. Brisbane 6-8-1951, fitter and turnerpoliceman, tr. (1) Brisbane 12-6-1971 Beth Isabel Hunter.

Uit dit huwelijk:

1. Adam Wade, geb. Brisbane 23-2-1972.
2. Tammv Marao, geb. Brisbane 11-1-1974.

Frank Michael Sparreboom, tr. (2) Brisbane 6-10-1976 Patrecia Terralene Hoey, geb. 16-11-1949, dr. van Francis Scriven.

Uit dit huwelijk:

1. Craig Adriaan, geb. Brisbane 16-4-1978.

2. Todd Daniël, geb. Redcliffe 29-4-1980.
- XI es David Philip **Sparreboom**, geb. Brisbane 2-6-1953, motor mechanic-policeman, tr. Melbourne 14-9-1974 Diana Robyn Johnston, geb. Springvale Victoria 27-7-1955, dr. van Robert Johnston.
Uit dit huwelijk:
1. Bradley David, geb. Redcliffe 23-1-1978.
 2. Paul Michael, geb. Redcliffe 23-1-1978.
 3. Ryan Robert Adriaan, geb. Roma Queensland 22-4-1988.
- IX be Francois **Sparreboom**, geb. IJsselmonde 13-4-1899, veiligheidsinspecteur, overl. Eindhoven 31-1-1984, tr. (1) Rotterdam 19-4-1922 Teuntje van Wiimen, geb. Rotterdam 13-12-1901, overl. Schiedam 26-4-1962, dr. van Johannes van Wijmen en Teuntje de Groot.
Uit dit huwelijk:
1. William, geb. Rotterdam 27-1-1928, tr. Diakarta 12-1-1951 Aron Kaligis, geb. Celebes 10-3-1924.
- Francois **Sparreboom**, tr. (2) Vlaardingen 15-8-1962 Johanna Philomina Albarta Moermond, geb. Rotterdam 12-10-1914.
- IX bf Susanna Sara Sparreboom, geb. IJsselmonde 17-10-1901, overl. Schiedam 23-12-1990, tr. Rotterdam 31-8-1921 Cornelis **Koorengevel**, geb. Schiedam 17-12-1896, metselaar, overl. Schiedam 14-2-1977, zn. van Cornelis Koorengevel en Naatje van Schrevendiik.
Uit dit huwelijk:
1. Elisabeth, geb. Schiedam 19-5-1923.
 2. Suzanna Sara, geb. Schiedam 20-7-1927.
- IX bc Abraham **Sparreboom**, geb. IJsselmonde 8-5-1906, assurandeur, overl. Haarlem 30-8-1978, tr. Rotterdam 8-5-1930 Kaatje Bastiana Arensman, geb. Rotterdam 28-3-1905, dr. van Arie Arensman en Willemptje van Genderen
Uit dit huwelijk:
1. Hans Abraham, geb. Rotterdam 16-11-1936, volgt X ec.
 2. Eric Peter, geb. Rotterdam 3-9-1938, volgt X ed.
- X ec Hans Abraham **Sparreboom**, geb. Rotterdam 6-11-1936, assurantiemakelaar tr. Haarlem 26-3-1960 June Robinson, geb. Enfield (GB) 13-8-1938.
Uit dit huwelijk:
1. Ellen Jeanette Lilian, geb. Haarlem 5-2-1962.
 2. Peter Abraham George, geb. Haarlem 28-12-1964.
- X ed Eric Peter **Sparreboom**, geb. Rotterdam 3-9-1938, administrateur, tr. Bussum 23-6-1963 Johanna Marchiena Sterenburg, geb. Bussum 13-12-1931, dr. van Aart Nicolaas Sterenburg en Jenny Anna Antonia Strasser
Uit dit huwelijk:
1. Eveliene Jenny, geb. Haarlem 6-10-1963.
 2. Marion Erica, geb. Haarlem 21-12-1966.
- VII w Geertje Sparreboom, geb. IJsselmonde 2-12-1817, overl. IJsselmonde 20-4-1843, tr. IJsselmonde 23-12-1837 Dirk **van den Spoel**, geb. Charlois 2-5-1810, overl. IJsselmonde 15-3-1847, zn. van Cornelis van den Spoel en Cornelia van Driel.
Uit dit huwelijk:
1. Cornelia, geb. Ridderkerk 11-10-1838.

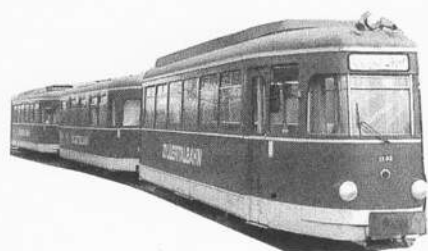
Een Sparreboom die niet kon chippen
 en niets wist van kaarten met strippen
 zei tegen een heer
 van tachtig en meer:
 „t Is waar, maar jij kan weer niet wippen.”

Voor u allen:
 Prettige Paasdagen!
 Rea

Familieblad Sparreboom

Jaargang 13 afl. 2

september 2002

OUDDORP

...IS DICHTERBIJ DAN U DENKT...

...VADER TROUWT DOCHTER...

...EN AMERIKA IS OOK NIET
NAAST DE
DEUR.

ZOMERNUMMER MET O.A.:

FAMILIEDAG 2002 * KLAAS SCHIPPER * FAMILIE-BERICHTEN *
KERKBEZOEK ALS TOERISTISCH UITSTAPJE * GEDICHT * CHAOOT * DIVERSEN *
STRIP * GENEALOGIE *

FAMILIESTICHTING SPARREBOOM (opgericht 26 januari 1990)

Ere-Voorzitter: Gerrit Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

BESTUUR

Voorzitter: Trudy Schipper-Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Secretaris: Ingrid Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Penningmeester: Fred Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Genealoog: Miep Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Alle genealogische gegevens vallen onder verantwoording van de genealogen Miep en Jan Sparreboom, tenzij anders vermeld.

Redactie
Familieblad: Kees Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Druk en verzending Fred Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Dit Familieblad is het orgaan van de Familiestichting Sparreboom en wordt gratis verstrekt aan de donateurs.

Nieuwe donateurs kunnen zich opgeven bij de secretaris en hun donatie overmaken op gironr. 2792447 t.n.v. Familiestichting Sparreboom (€ 14,-- (f. 30,--) onder vermelding van naam en adres).

FAMILIE-DAG OP ZATERDAG 5 OCTOBER 2002 IN OUDDORP

Beste Sparrebomen,

Op 5 oktober a.s. hopen wij met elkaar onze 13e reünie te vieren. Over het enthousiasme van ons bestuur, dat eerder dit jaar al een kijkje nam in dat puur Zuid-Hollandse stukje Nederland hebben wij alreeds het een en ander in ons vorige blad geschreven.

Hééft u eigenlijk nog wel een extra stimulans nodig om er weer bij te zijn? U als trouwe visiteur wellicht niet. U komt, waarschijnlijk net als wij, voornamelijk voor de prettige contacten die in de loop der jaren met mede-Sparrebomen zijn ontstaan. Wij zijn echt één grote familie geworden, maar de club kan veel groter.

Doet u nog eens een beroep op de Sparrebomen (kinderen-kleinkinderen- neven en nichten) die steeds maar weer schitteren door afwezigheid. Vertel hen niet dat wij op die ene mooie dag in het jaar wereldschokkende dingen doen, vertel gewoon dat wij gezellig bij elkaar zijn, met elkaar praten, lunchen en gezamenlijk iets van de cultuur opsnuiven die een gekozen locatie biedt.

O ja, en misschien een hint voor nog meer harmonie: we zouden bijvoorbeeld wat vaker van onze stoel kunnen komen om die Sparreboom aan te spreken die wij alleen van die ene dag en slechts van gezicht kennen.

Hoeft natuurlijk niet. Als u liever in uw vertrouwde kringetje blijft zitten moet u dat vooral blijven doen. Is niets mis mee. Maar als u al dertien jaar lang naar Sparrebomen zit te kijken die zo'n uitstraling hebben van: ik zou jou best iets interessants kunnen vertellen als je er naar zou vragen...ja, dan moet u uw schreden eens tot hen richten met het verzoek: verklaar u nader.

Blaise Pascal, de grote Franse wijsgeer heeft eens gezegd: Als mensen niet zo vaak uit zouden gaan en meer thuis zouden blijven zou de wereld er een stuk vrediger uitzien. Nou, dat kan best waar zijn, maar een saaier samenleving (voor zover daarvan dan nog sprake is) kan ik mij nauwelijks voorstellen.

KOMEN DUS ALLEMAAL!

Onderstaand een programma-overzicht en de mogelijkheden per eigen- c.q. openbaar vervoer op de plaats van bestemming te geraken. Mocht u door omstandigheden niet zelfstandig kunnen reizen: bel bestuur of redactie en wij zoeken een oplossing!

AANWEZIG: 11.30 U. - ONTVANGST MET KOFFIE & KOEK - LUNCH - UNIEKE RONDRIJ (ca. 1 UUR) MET STOOMTRAM EN EVENTUEEL MUSEUMBEZOEK.

Openbaar vervoer:

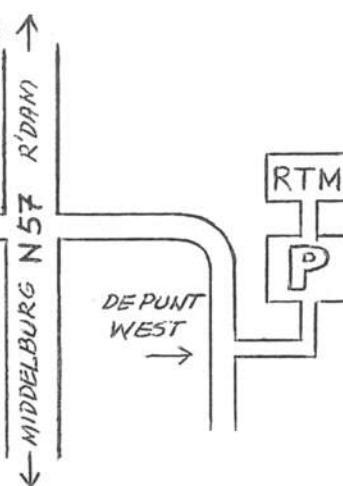
Vanaf Spijkenisse Centraal
bus 104 (elk uur - 5 min. over het half)

uitstappen halte "De Punt West"
op de Brouwersdam.

"D'n Dolle Beer" - De Punt West 7 - Ouddorp - 0187-684575

Eigen vervoer:

AFSLAG
GREVELINGEN-
MEER

Joy heeft Klaas Schipper geïnterviewd omdat:

.....hij Trudy's levenspartner is,
.....hij, sinds Trudy's voorzitterschap,
op familiedagen nooit heeft
geschitterd door afwezigheid,
.....hij in de loop der jaren (min of
meer achter de schermen) tal van
dingen voor onze stichting en ons
blad heeft gedaan,
.....hij een onvervalste paradijsvogel
blijkt te zijn.

In de schijnwerper.....KLAAS SCHIPPER

Dit interview vindt plaats op een dinsdagavond ten huize van redacteur Kees.

Niet omdat ik te beroerd zou zijn om voor het interview naar de woonplaats van Klaas te rijden, het is meer iets van twee vliegen in één klap; Klaas wil voor het regionale weekblad waar hij voor schrijft, op zijn beurt Kees een interview afnemen in verband met de stripboeken die de redacteur van dit blad maakt.

Ik kan u dus niets vertellen over hoe gezellig de woning van Klaas en zijn vrouw Trudy (onze voorzitter) is, wel over de inrichting van het huis van Kees, maar hem interview ik niet.

Na wat gezellig koffiegekeuvel vertrekken Klaas en ik naar een kamer boven, want dit is mijn eerste interview en ik wil geen "pottenkijkers".

Moeder Schipper kwam uit Zeeland en werkte in de verpleging. In het bejaardenhuis in Rockanje waar zij haar baan had, ontmoette zij op een goede dag vader Schipper die vanuit de kruidenierszaak van de familie bestellingen aan het huis leverde. Ze trouwden en op 17 augustus 1946 werd Klaas geboren, in een huis dichtbij strand en zee, tegenover het tegenwoordige badhotel. Later kwamen er nog een broer en zus bij.

De winkel had een ruim assortiment waar ook rookwaren en wijn verkocht werden. Tegenwoordig zou je dat een kleine supermarkt noemen.

In 1950 verhuisde het gezin van het huis-dichtbij-de-zee naar een woning-bij-de-winkel.

Eenmaal oud genoeg, moest Klaas, samen met zijn broer en zus wel eens meehelpen, een feit waarover moeder Schipper zich nu nóg bezorgd kan afvragen of ze haar kinderen niet tekort heeft gedaan toen. Niets is minder waar, vindt haar oudste, geen van de kinderen heeft dat destijds zo ervaren.

In Rockanje naar de kleuterschool, en op Klaas' eerste schooldag had zijn moeder de vlag uitgehangen. Dat kon twee dingen betekenen, dacht het toenmalige jochie. Of, naar de kleuterschool gaan, was een heel feestelijk gebeuren, of zijn moeder was blij dat hij hele dagen de deur uit zou zijn.

Het gevlag betrof echter de koffie, die op diezelfde dag van de bon was gegaan.

Na de lagere school, eveneens in Rockanje, doorliep Klaas de mulo in Brielle waarna hij zijn verdere opleiding voltooide aan wat toen de kweekschool heette, in Rotterdam.

Op de kweekschool ontmoette hij zijn Trudy.

Na de kweekschool zijn eerste baan op een mavo in Oude Tonge, daarna de lagere school in Vierpolders, en de technische school in Brielle. Op die laatste school moest hij ook het vak wiskunde geven, en wiskunde was altijd al zijn verstand te boven gegaan. Goede raad was duur, hoewel.....

Klaas betaalde gewoon een van zijn leerlingen, die begiftigd was met een feeling voor wiskunde,

10,-- per week om de lessen voor te bereiden, waarna hijzelf met veel allure allerlei ingewikkelds aan de klas kon uitleggen.

Ik vraag hem of de jongen ooit uit de school heeft geklapt. Nee, de leerling heeft altijd keurig zijn mond gehouden.

In 1969 is Trudy zijn bruid. Zij betrekken een van de nieuw gebouwde flats in Brielle die slechts uit drie etages bestaan en toch heel riant voorzien zijn van een lift.

Na een studie MO Nederlands vindt Klaas in 1974 een baan op de Algemene Vakschool aan het Putseplein in Rotterdam. Hij doceert daar Nederlands, verkooppraktijk, geschiedenis en staatsinrichting. Dan zal blijken dat hij op die school de leukste tijd tot dan toe beleeft.

Het is 1982 en het Kort Middelbaar Beroepsonderwijs wordt opgezet, Klaas draagt ook daaraan zijn stenen bij en wordt locatieleider in Hoogvliet. In de zomer van 1992 belandt hij op de meao te Spijkenisse, nu alweer geruime tijd bekend onder de naam ROC Zadkine. Hij krijgt daar pr-taken en sinds september 2001 is hij account-manager op het Zadkine. Dit houdt veel contacten in met gemeenten, allerlei instellingen en andere scholen. Ondanks het feit dat dit als het ware op zijn lijf geschreven is, heeft hij wel een eis gesteld; les blijven geven!

Van de drie dagen in de week dat Klaas op school werkt, geeft hij vier uur Nederlands aan de examenkandidaten van de opleiding Administratie.

"Wat vind je het leukst aan je werk?", vraag ik.

"Lesgeven", is dus het duidelijke antwoord, "maar dan wel aan leerlingen in de leeftijdsgroep vanaf 17 jaar. Ik vond mijn dochter ook steeds leuker worden naarmate ze ouder werd."

Dit laatste komt er wat lacherig uit, en ik begrijp precies wat hij bedoelt. Met oudere kinderen kun je, normaal gesproken, toch wel effe lekkerder praten. Je hoeft ze niet meer continu achterna te lopen en te verzorgen, al zijn ze klein natuurlijk heel lief.

Klaas is voor de klas streng, in die zin dat hij geen loopje met zich laat nemen, maar er is wel ruimte voor eens iets gek.

Zo had hij eens een klas meegenomen voor een dagje Amsterdam, waarna hij een portret in lijst kreeg aangeboden. Het was een portret van Koningin Beatrix naast een Claus zonder eigen hoofd. Claus' hoofd was namelijk vervangen door het hoofd van Klaas.

"Voor de grofste maar ook de tofste leraar van het Zadkine", stond eronder.

Tot zover getuigt het bovenstaande al van een behoorlijk werkzaam leven, maar.....we zijn er nog lang niet; deze duizendpoot doet nog veel meer.

Het begint in 1979 met een ingezonden brief aan het regionale weekblad "Het Zuiden". Het stukje wordt niet geplaatst, maar de stijl wordt zo goed bevonden dat men hem benadert met het verzoek voor dit blad te gaan schrijven.

In zijn stukken voor dit blad schrijft Klaas met name over de politiek en de regio, wat hem natuurlijk ook weer de nodige contacten oplevert. Misschien ook onnodige, bedenk ik nu, al typende.

Op dit moment werkt hij alweer sinds 1981 voor het regionale blad "De Botlek" en daar is hij gemiddeld toch zo'n vier avonden per week mee bezig.

Gemeentelijke politiek, het Waterschap, kunst en literatuur..... allemaal onderwerpen die zijn stukken vullen.

De Rotary Club.

"Ben ik al jaren lid van" en hij vertelt dat hij daarin inmiddels alle functies al heeft bekleed.

Dit lidmaatschap heeft, naast weer andere contacten, veel aan zijn leven toegevoegd. Men houdt er vaak lezingen en daar kunnen onderwerpen bij zijn waar een mens nou eenmaal weinig of niets van afweet.

"Ik leer er veel van," zegt Klaas.

Ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

Ook alweer sinds drie jaar sluit Klaas vanwege die functie regelmatig huwelijken. Elk aanstaand bruidspaar wordt door hem te voren bezocht voor een gesprekje om een zo persoonlijk mogelijke toespraak te kunnen houden als het grote moment dáár is. Een passend gedicht om het geheel te completeren, behoort niet tot de uitzonderingen.

Terwijl u dit leest, heeft Klaas op 17 augustus jl. zijn 61ste huwelijk voltrokken en deze keer betrof het ook voor hem een zeer bijzondere gebeurtenis, want op die datum trouwde hij zijn dochter en schoonzoon.

En dat is toch wel heel apart.

Dochter Caroline heeft, na ooit een opleiding aan de Hogere Hotelschool gevolgd te hebben, al sinds een paar jaar een baan in Londen. Haar werkgever is het Marriott hotel. In Londen leerde zij haar echtgenoot kennen die daar voor het Hilton concern werkt.

Londen is dichtbij en Klaas en Trudy logeren regelmatig bij hun dochter als zij weer eens toe zijn aan een culturele strooptocht in de Engelse hoofdstad. Musea-, theaterbezoek, winkels en galerietjes maken Londen tot een "topper". (vindt hij, en naar mijn idee niet onterecht).

Voor iemand die zoveel schrijft is het logisch dat lezen een hobby is, en misschien zelfs wel noodzakelijk. Zoals ik eens las van een beroemd schrijver, ".....als je wilt schrijven, moet je ook veel lezen...".

Als Klaas *tijd* heeft, leest hij Nederlandse literatuur en gedichten.

Hij en Trudy zijn ook regelmatig ergens in een of ander theater te vinden; opera, ballet (zowel klassiek als modern), toneel, cabaret.....alles heeft hun belangstelling.

Cultuurminded, dus ook tentoonstellingen ontbreken niet in het rijtje. Hun laatste bezoek gold op dit moment de tentoonstelling van Keith Haring, in de Rotterdamse Kunsthal.

Dit ontlokt even een schrikreactie mijnerzijds, " Jeetje, helemaal vergeten!! Mijn zoon is er naartoe geweest en ik had ook.....!!"

Jammer, Keith Haring was intussen al weer weg.

Waar Klaas in jonger jaren nooit lang genoeg in de zon aan het strand kon liggen, staan de vakanties nu in het teken van "kijken".

Vakanties worden dan ook doorgebracht in steden als Londen, Rome, Florence, Barcelona.

Maar New York is "the city of cities, the place of all places".

Ook: ".....en vakantie in Italië, cappuccino plus een Italiaans gebakje en een krantje op een terras, en toen dacht ik, ja...hier moet ik eigenlijk zijn, zo wil ik leven....", mijmert Klaas even in een herinnering.

En daar kan ik helemaal inkomen, ik voel heel sterk voor zuidelijker. De zon, de mentaliteit, het losse, de levenskunst.....

Enfin, bij het uitwerken van het interview blijven. Onder de schoorstenen van het Rijnmondgebied, de wolken van Holland en toch zo meteen maar even naar mijn met honderden kleine bloemetjes versierde balkonplanten kijken. Mijn stukje zuidelijk.

Omdat alles bij het leven hoort, vraag ik hem of hij een geloof heeft.

Zowel hij als Trudy is van huis uit Nederlands Hervormd, maar beiden zijn alleen nog dooplid. Naar de kerk gaat Klaas niet, "om te geloven heb ik geen kerk nodig". En zo is dat.

Zijn gevoel voor theater komt om de hoek kijken als hij zegt dat als hij naar een kerk zou willen, het dan de rooms katholieke kerk zou zijn. Vanwege alle rituelen, de beelden, de kaarsen, de wierook. De prachtige kledij van bijvoorbeeld bisschoppen, kardinalen.....

Kortom het hele schitterende en sfeervolle plaatje.

Maar ook de blijmoedigheid en de positiviteit van het rooms katholieke geloof spreken Klaas erg aan.

De Schippers werken met ingang van komend schooljaar allebei nog drie dagen per week.

"Wat, als je ooit helemaal stopt met werken?", vraag ik hem.

Geen probleem, nóg meer schrijven, want er ligt al een idee voor een verhaal over het leven in en rond Rockanje in de jaren '50.

Komend jaar begint Klaas met pianolessen. Iets wat hij altijd al heeft gewild.

(Tja, ik was ook geen seconde bezorgd dat, eenmaal gepensioneerd, hij zich zou gaan vervelen.)

"Hoe zou je jezelf omschrijven?"

"Als optimistisch en een harde werker. Maar ook ben ik soms hard en bezit ik minder inlevingsvermogen dan zou moeten. Ik weet het zelf en ik zou dat willen veranderen, maar...

En ik ben ook wel een flapuit," is het antwoord.

"Niemand is perfect," lanceer ik maar eens een cliché.

"En dat moet je ook niet willen," lacht hij.

Precies.

Ik zou er nog iets aan toe willen voegen; Klaas is een enthousiast en een origineel mens.

Hij doet mij denken aan "de krekel en de mier".

De mier om alle voor de hand liggende redenen, die u inmiddels gelezen hebt, maar hij is ook de krekel die kan genieten van het leven, van alle mooie dingen en die op zijn tijd ook wel eens op de bank voor de t.v. kan luieren.

"Je bent nog lang niet oud, maar je kunt toch op veel terugkijken. Is je leven geworden wat je ervan verwacht had?"

Even denken, dan....

"Tot op heden heb ik in elk geval alles gedaan wat ik wilde doen, nooit iets uitgesteld. Ik zal nooit zeggen, dit ga ik doen als ik gepensioneerd ben, of dát ga ik pas over zoveel jaren doen. Wat ik wil doen, probeer ik meteen ten uitvoer te brengen."

"Ik heb eens gelezen "...voor wie altijd blijft wachten, komt alles te laat....", zeg ik.

En met deze van een ander gepikte wijsheid besluiten wij dat het mooi geweest is.

Klaas moet immers ook nog Kees een interview afnemen.

En ik ga goed opletten hoe hij dat doet.

JOY

DOCHTER VAN VOORZITTER SCHRIJFT GESCHIEDENIS

De Brielse Dom die wij in 1998 bezochten tijdens de familiedag vormde zaterdag 17 augustus 2002 het schitterend decor voor de burgerlijke huwelijksvoltrekking van Caroline Schipper en Ron van Herpen.

Caroline (30) is de enige dochter van onze voorzitter Trudy en haar man Klaas.

De bruid en bruidegom, beiden hotel-managers in Londen, schreven op hun zonovergoten trouwdag geschiedenis door hun burgerlijk huwelijk in de Dom te laten voltrekken. Die was voor die dag op hun verzoek namelijk voor de eerste maal middels een B. en W.-besluit tot huis der gemeente aangewezen om de vele binnen- en buitenlandse bruiloftsgasten op passende wijze te kunnen ontvangen.

Het werd een schitterende ceremonie met een sterk Engels karakter. Bruid en bruidegom spraken hun vows in het Engels uit, de Brielse oud-burgemeester Kan der Kluit - sinds 16 maart eerste burger van Woerden - hield haar welkomstwoord zowel in het Nederlands als in het Engels.

De Dom leek dankzij de fraaie kleurrijke hoeden van de dames wel op Ascot en de bruid droeg een prachtige zijden creatie van de bekende Engelse couturier Stewart Parvin, die ook de bruidsjapon van Sophie Rice, de echtgenote van Prins Edward ontwierp.

De ambtenaar van de burgerlijke stand was overigens een echte Nederlander en wel...KLAAS SCHIPPER, de man van onze voorzitter en de vader van de bruid.

FAMILIEBERICHTEN

Overleden:

PIETERNELLA SPARREBOOM
sinds 13 maart 1988 weduwe van Arie van Drunen

* 4 april 1919

† 8 februari 2002

(uit 'De Rozenburgse Courant - De Schakel' / 12-2 2002)

GEBOREN:

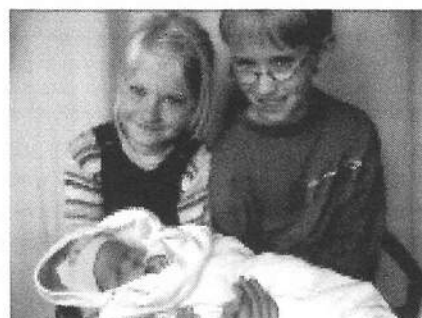
LOTTE MARIE

op 7 mei 2002

Familie Sparreboom - [REDACTED]

*Een kindje aan ons toevertrouwd,
een kindje nog zo klein.
Het is een wonder van God's liefde
om eendeloos dankbaar voor te zijn.*

Govert, Karin, Vincent en Rozemarijn

Ons genealogen-echtpaar Miep en Jan hebben deze zomer hun vakantie wegens ziekte van Miep moeten onderbreken. Miep ligt nu al geruime tijd in het Rotterdamse Clara-ziekenhuis (het is 12 augustus als ik u dit meld), en Jan heeft intussen eveneens gezondheidsproblemen gekregen. Zoals bijna altijd: alles komt in een keer. Desondanks heeft Jan toch weer kans gezien zijn genealogie-rubriek voor deze editie keurig op een rijtje te zetten! Onze dank, Jan!

Wij van het bestuur en redactie wensen jullie beiden een spoedig herstel toe en hopen jullie als van ouds in gezondheid op de familie-dag te begroeten!

Red. _____

KERKBEZOEK ALS TOERISTISCH UITSTAPJE

Bisschoppen bekijken na bedevaart calvinistische Catharijnekerk

(uit het R.D. van 8 juli 2002 door Kees van Rixoord)

BRIELLE - "Komt al tot Gods huis in", meldt de uitnodigende tekst in het plaveisel voor de ingang. Velen gaven- en geven nog altijd- gehoor aan die invitatie. Soms gaan ze naar binnen om de Sint Catharijnekerk te bekijken als een bouwkundig fenomeen uit de late middeleeuwen, vaker om de zestig meter hoge toren te beklimmen, nog vaker om een protestantse kerkdienst mee te maken. Het Brielse godshuis, vanaf 1417 gebouwd voor de rooms-katholieke eredienst, is al sinds de late zestiende eeuw calvinistisch.

Katholieken, ze zullen de kerk doorgaans bezoeken vanuit toeristisch oogpunt. In feite deden de Nederlandse bisschoppen, die afgelopen zaterdag in Brielle waren om de bedevaart naar het heiligdom van de Martelaren van Gorkum bij te wonen en na een lunch in het stadhuis een korte rondleiding kregen in de Sint Catharijnekerk, dat ook, maar toch keken ze ongetwijfeld met een ander oog naar het indrukwekkende interieur dan de doorsnee-toerist. Met het oog namelijk, dat in deze kerk al bijna 450 jaar geen eucharistie meer wordt gevierd.

Voor Brielle was het bezoek van de bisschoppen een historisch moment. Nooit eerder in de geschiedenis was het Nederlandse episcopaat in deze omvang present in de geuzenstad en dus ook niet in de Sint Catharijnekerk. Al moet daar direct bij worden gezegd dat verschillende bisschoppen, waaronder Eijk van Groningen en Muskens van Breda, er niet bij waren en kardinaal Simonis de rondleiding in de Brielse kerk oversloeg om voldoende uitgerust te zijn voor de boottocht door de Rotterdamse haven, die zaterdagmiddag ook nog op het programma stond. De pauselijke nuntius, de Spanjaard Santiago de Wit Guzman, was wel van de partij.

In de kerk, gezeten op de eerste rijen voor de preekstoel, kregen de rooms-katholieke geestelijken het globale verhaal van het godshuis te horen uit de monden van twee gidsen, mevrouw (Trudy) Schipper en meneer Zondag. Ze hoorden dat het gebouw een grote kruisbasiliek had moeten worden. En dat de kerk rond 1510 in gebruik moest zijn genomen door de bisschop van Utrecht. De naamgeefster van de kerk komt de bisschoppen uiteraard niet onbekend voor. "Catharina van Alexandrië, de patrones van de wagenbouwers," geeft een van hen blijk van zijn kennis.

"De beeldenstorm van 1566 heeft hier niet geraasd," snijdt gids Zondag een gevoelig onderwerp aan. "Maar er is wel flink huisgehouden in de vijf kloosters, die in Brielle stonden. In 1572 is er echter wel het een en ander vernield in de Sint Catharijnekerk. Bijna niets is nog herkenbaar, slechts aan een paar kleinigheden kunt u zien dat dit een rooms-katholieke kerk is geweest." De gidsen wijzen omhoog naar de twee kleine steunpunten op een muur. "Misschien hebben daar ooit beelden op gestaan." "Ja, zeker van Luther en Calvin," lacht iemand in het gezelschap.

Dan wijzen de gidsen de sluitsteen met de beeltenis van Sint Catharina aan. En de bloem- en distelmotieven die in 1960 onder de weggekrabde pleisterlaag vandaan kwamen en die gemaakt zouden kunnen zijn door Schotse monniken. De hoofden draaien richting het grote bord met de tien geboden. "De klok bovenaan het bord stond in verbinding met de klok van de toren," zegt mevrouw Schipper. "Echt protestants, een klok in de kerk," klinkt een katholiek commentaar. "Dan kun je zien hoe lang de preek nog duurt."

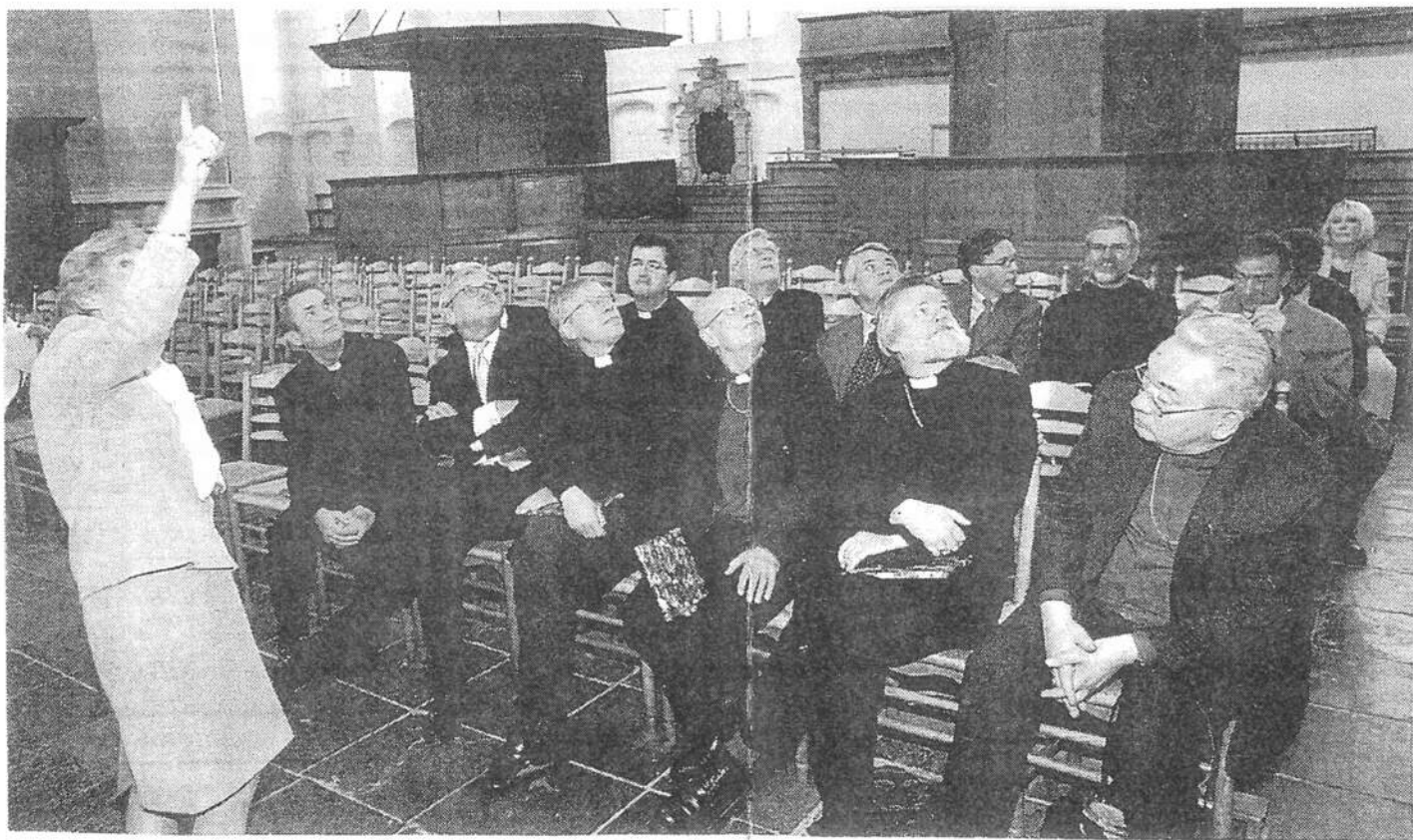
BEWONDEREND - De bisschoppen en hun begeleiders kijken bewonderend naar de gebrandschilderde ramen, die allemaal pas na 1900 zijn aangebracht. Ze zien Willem van Oranje, die hier trouwde, Angelus Merula, de inname van Den Briel door de watergeuzen en Rochus Meeuwissoon, die de sluis doorhakt om de Spanjaarden dwars te zitten. Een van de geestelijken: "Hij is dus het tegenovergestelde van dat mannetje in Haarlem met z'n vinger in de dijk."

Dan, na een kleine drie kwartier, zit de rondleiding er op. Nee, voor een beklimming van de toren is geen ruimte in het programma. Het busje wacht en in Rotterdam de rondvaartboot. De hulpbisschop van Roermond schetst in de gauwheid een belangrijke ontwikkeling in religieus Nederland. "Twintig jaar geleden was ons bezoek aan deze kerk niet mogelijk geweest. Er zijn de laatste jaren aan de basis echter veel contacten gelegd tussen rooms-katholieken en protestanten. Wij hebben bovendien de waarde van de Heilige Schrift herontdekt en de protestanten hebben wat rituelen van ons overgenomen. Kortom: katholieken en protestanten ontdekken elkaars waardevolle elementen."

Nee, de Jong heeft er geen moeite mee, dat hij hier rondloopt in een kerk die vroeger rooms-katholiek was, maar sinds jaar en dag gebruikt wordt voor een eredienst van protestantse snit. "Ik hou van biddende mensen," verklaart hij die houding.

Dan moet hij snel de kerk verlaten. De andere monseigneurs zijn al buiten, klaar om in het busje te stappen. Als het hele gezelschap is ingestapt, kiest de chauffeur koers richting Maastricht. Waarnemend burgemeester Groen, wethouder Kruikemeier, raadslid Zaal en gemeentesecretaris van Noort zwaaien de geestelijken uit.

"Zo, dit was een mooi bezoek," zegt Groen. "We hebben Brielle goed op de kaart gezet."

De beeldenstorm is aan de Sint Catharijnekerk voorbij gegaan, concludeerden de bisschoppen tijdens de rondleiding. Kardinaal Simonis liet dit onderdeel van het drukke programma aan zich voorbijgaan. Trudy wijst en vertelt.

Nederlander, allochtoon,
 witte kool en bruine boon,
 bulgarije, koe sta stil,
 appelklokhuis, perenschil,
 celibaat, spontane sex,
 goede vriend, verdorven ex,
 duivelsjong en kind van god,
 toekomstlicht en duister lot,
 zeker weten, twijfelaar,
 rentenier en bedelaar,
 blond van haar en blauw van hem,
 hondenwagen, paardentram,
 zwarte ziel en witte huid,
 gulle gift, gestolen buit,
 bovenkomen, ondergaan,
 bovenjan en onderdaan,
 rampentrein en reddingsboot,
 platte lol en hoogste nood,
 linkse hoek en rechtse bal,
 nergenshuizen, overal,
 zondagschristen, islamiet,
 naastenzorg en dynamiet,
 meegaand en onhandelbaar,
 hou' je rotkop, roept u maar,
 dikke man en dunne vrouw,
 krottensloop en woningbouw,
 avondkleding, ochtendbloot,
 medicijn, genadestoot,
 broodbezorger, boterdief,
 pa de stoute, madelief,
 wijze uil en domme gans,
 mazzel en geen schijn van kans,
 teerbeminde, paria,
 samenzang en aria,
 levenswandel, dodenrust,
 aangestoken, uitgeblust,
 voorbeschikken, achter kwijt,
 banktegoed en in het krijt,
 dwangbevel en vrije wil,
 kind, anti-conceptiepil,
 uitgeslapen en naief,
 val maar dood, ik heb je lief.

Jan van Gouda.

Zo op het oog heb ik mijn zaakjes thuis best ordelijk gerangschikt. Ik houd niet van boeken die ondersteboven staan, en ook niet van potten en pakken in voorraadkasten met onleesbaar-gerichte etiketten.

Ik heb trouwens overal een laadje voor. Voor mijn werkattributen, voor overgebleven munten van buitenlandse vakanties, voor ontvangen en nog te gebruiken wenskaarten, voor mijn administratie en wat al niet meer. En toch kan ik nooit direct iets vinden.

Dus ben ik, teneinde alles moeiteloos te traceren, kortgeleden over een systeem gaan nadenken. De oplossing was simpel: gewoon al mijn laden en kastjes genummerd, op zelfklevende etiketten, en er de inhoud achter genoteerd. Waarna ik alles op een A viertje zette. Dat A viertje heb ik op een plaats gelegd die ik nooit heb teruggevonden.

Zoiets maakt moedeloos. Aan de lust om een nieuw A viertje uit te tikken heeft het mij tot op heden ontbroken. Misschien omdat precies in die periode mijn zoon Alexander naar Amerika emigreerde.

Zijn huisraad moest [voorlopig?] worden opgeslagen, en de dichtstbijzijnde achterblijvers met begrip voor de situatie waren zijn moeder, zijn vader en zijn broer.

Niet onlogisch. Maar ik heb al zoveel in huis. Ik heb al het speelgoed, alle spellen en een onvoorstelbare hoeveelheid op schrift gestelde schoolprestaties van mijn beide zoons op zolder staan, alsook de halve inboedel van mijn ouders. Omdat zij er niet meer zijn, en omdat ik zo nostalgisch ben.

Van Alexander heb ik, naast allerhande meubilair [waaronder zijn piano], een boekenkast van vier bij twee meter waar geen kranteknipser meer bij kan. Ik heb er mijn extra kamerdeur voor moeten verwijderen om hem te plaatsen. Niet zo erg, want in mijn 55-pluswoning is er niet zuinig met deuren omgesprongen, maar toch: mijn gang naar het toilet kost mij nu wel twee seconden meer dan voorheen.

Ik heb een man gekend die op vijftachtig-jarige leeftijd stierf. Hij had het beroep van architect uitgeoefend, en naast zijn werk bestonden zijn hobby's uit het verzamelen van Venetiaans glas en alles wat er over Mozart geschreven is.

Kort voor zijn laatste verjaardag nog is hij verhuisd. Niet naar de verzorging, want dat vond hij maar niks. Hij zei: "Voor 't eerst van mijn leven een huis gekocht waarin ik alles overzichtelijk kan neerzetten. Dat is altijd een droomwens van mij geweest. En nu pas, na al die jaren is het zover. Gek he? Al die dozen met boeken, met mijn glasverzameling...man, die heb ik meer dan veertig jaar van hot naar her met mij meegezeuld! Ze kunnen eindelijk open, ze kunnen bij het grofvuil, en de inhoud krijgt voor 't eerst een volwaardige, overzichtelijke bestemming. Want ik heb me mooie spullen!"

Twee dagen nadat hij er mee gereed was is hij overleden.

Ik was, buiten zijn familie, de eerste die het hoorde. Omdat ik als eerste naar zijn 'expositie' had mogen komen kijken.

"Al die dingen die hij zijn leven lang heeft verzameld," zei zijn vrouw door de telefoon in tranen, "zijn hem fataal geworden. Hij heeft het allemaal zo mooi neergezet...en nu is hij er niet meer."

Marten Toonder, de bekende negentig-jarige tekenaar/auteur zei kortgeleden in een interview: "Je koestert je levenlang allerlei prullaria, je stoft het af, je zet het weer precies terug zoals het stond. En dan, als je zo oud bent als ik vraag je je af: Waar ben ik al die

tijd mee bezig geweest? Wat is de echte waarde van dingen? Wie poetst er verder na mijn verscheiden? Niemand wellicht, jonge vriend."

Ik kijk in mijn spiegel boven mijn bureau naar de kast van Alexander achter mij. Al zijn speelgoed dieren staan er op, omdat daar nog plaats was.

Ik zal er nooit een weg doen. Nog niet de allerkleinste. En zijn boeken moet ik veel overzichtelijker sorteren, want dat verdient zo'n 'uitgelezen' verzameling literatuur.

En dan een lijst maken, op een A viertje, om alles nog beter te overzien.

Maar waar laat ik die lijst? Op een plaats die ik moeiteloos kan terugvinden, want aan een lijst die je kwijt bent heb je niets.

En ik wil hem gebruiken, ik ben tenslotte geen negentig.

Kees.

Roel Sparreboom uit Zwijndrecht zond ons iets toe over plaatsnamen in Epiros (Griekenland). Een deel daarvan (uit "De Gids van de Streek"), waarin de 'sparrebomen' niet ontbreken:

De plaatsnamen in Epiros zijn de spiegel van haar bewogen geschiedenis. Het belangrijkste in aantal zijn de 'Griekse' namen zoals Arta, Mesovouni, Argariti, Filipiada, Milia, Chouliarades, Melissourgí enz.

Er zijn echter veel plaatsnamen van vreemde oorsprong. Deze kunnen onderverdeeld worden in de volgende categorieën: Slavische namen afkomstig van de Slaven die in Epiros leefden tijdens de middeleeuwen, zoals Metsovo (Berendorp), Zagori (Achter de bergen), Vikos (Krachtige stem, echo, van het Slavische Vik), Doliani (Dorp ten midden van het ravijn, van het Slavische Dol), Konitsa (De plaats die paarden geeft, van het Slavische Koni / paard), enz.

Vlachische namen afkomstig van de Vlachen, een latijn-sprekende stam, die tot op heden leeft in vele streken van de Pindos.

Enkele voorbeelden van zulke plaatsnamen: Tsouka Rossa (Rode top), VRADETO (PLAATS MET SPARREBOMEN, VAN HET VLACHISCHE VRAD - IS SPAR), Balta (Moeras, Veen), Tsouka (Puntige Top), Tsouma (Regelmatige Top), Sopotsel (Plaats met bronnen), enz.

De informatie over plaatsnamen in Epiros in het ons toegezonden stukje gaat verder en blijft interessant, maar Roel heeft ons ongetwijfeld vooral met het 'Vlachische' gebruik van ons aller naam willen confronteren. Roel, bedankt!

Red.

centraal bureau voor genealogie

Hierbij zeggen wij u hartelijk dank voor de toezending over 2001 van *Familieblad Sparreboom*. Het tijdschrift wordt te zijner tijd gebonden om vervolgens ter beschikking gesteld te worden aan onze bezoekers in de studiezalen. Uw tijdschrift is ook van belang voor de bewerking voor het *Genealogisch Repertorium*.

Wij hopen dat u in 2002 uw familietijdschrift ook zoudt willen toezenden aan ons bureau.

Met vriendelijke groet,

b.a.
Dr. A.J. Lever,
directeur

PUBERAALTJES

(LAUW)

AARDIGE FILM. WEL TYPISCH AMERIKAANS-MORALISEREND, MAAR... JEMIG ZEG!.... ZO'N SĖKTELEIDER!

TOCH VREEMD DAT ELKE GODSDIENSTFANAAT ALTIJD WEER OP AANHANG KAN REKENEN.

...EN ZO'N GEK BELOOFT HEN KOEI-EN MET GOUDEN HORENS.

HIER IN NEDERLAND HEBBEN WIJ TOCH OOK ZO'N KRANKJOREM GEVAL GEHAD?

O, LOU DE PALINGBOER! BEWEERDE ZELF5 GOD IN EIGEN PERSOON TE ZIJN.

EEN PÁLINGBOER? DIE OOK NOG EEN KEER LOU HEET?

IK KEN EEN LOU DIE MET Z'N DUBBELE ACHTERNAAM VAN ADEL MOET ZIJN. LOU DATE DOMINUM.

LAUDATE DOMINUM! DAT IS EEN PSALM, OP MUZIEK VAN MOZART. HEB IK OP C.D.

„MIJN NAAM IS NIET HEET, MIJN NAAM IS NIET KOUD, MIJN NAAM IS LOU.“

KOFFIE!

..GEDVERDÈMME! DE KOFFIE IS LAUW! HOE KAN DAT NOU?

O, MAAR LAUWE KOFFIE IS EEN GODENDRANK.

...DUS ZOU DIE PALINGBOER TOCH NOG.....

...GOD GEWEEST KUNNEN ZIJN.

Hier begint bijlage 27.

V k Hendrick **Sparreboom**, doop Oost-IJsselmonde 9-4-1719, overl. Ridderkerk 21-1-1771, ot/tr. Ridderkerk/IJsselmonde 23-4/15-5-1746 Lijsbeth Huijser, doop Poortugaal 22-3-1722, overl. Ridderkerk 28-9-1802, dr. van Hendrik Jorisz. Huijser en Cornelia Matthijs de Jong.

Uit dit huwelijk:

1. Cornelis, doop IJsselmonde 5-2-1747, volgt VI j.
2. Jan, doop IJsselmonde 11-1-1748, overl. jong.
3. Geertje, doop IJsselmonde 15-1-1749, volgt VI k.
4. Pieter, doop IJsselmonde 30-10-1750, volgt VI l.
5. Hendrijntje, doop Ridderkerk 14-10-1753, volgt VI m.
6. Maarten, doop IJsselmonde 22-6-1755, volgt VI n.
7. Arij, doop Ridderkerk 18-7-1756, overl. IJsselmonde 22-4-1774.
8. Abraham, doop Ridderkerk 10-9-1758, volgt VI o.
9. Marrigje, doop Ridderkerk oktober 1763, volgt VI p.
10. Jan, doop Ridderkerk 27-9-1767, volgt VI q.

VI j Cornelia Sparreboom, doop IJsselmonde 5-2-1747, overl. IJsselmonde 8-8-1789, ot/tr. Ridderkerk 13-5/5-6-1768 Bastiaan **van der Wilt**, doop Barendrecht 22-7-1731, overl. IJsselmonde 11-3-1790, zn. van Bastiaan Gerrits van der Wilt en Bastiaantje Hermens Grasdijk.

Uit dit huwelijk:

1. Bastiaan, doop IJsselmonde 4-11-1770, overl. IJsselmonde 20-11-1770.
2. Bastiaan, geb/doop IJsselmonde 27-12-1772/3-1-1773.
3. Henderina, geb/doop IJsselmonde 29-9/1-10-1775, overl. IJsselmonde 9-4-1776.
4. Hendrik, geb/doop IJsselmonde 2/7-9-1777.
5. Lijsbeth, geb/doop IJsselmonde 13/17-10-1779, tr. Cornelis Breur..
6. Florina, geb/doop IJsselmonde 13/17-10-1779, volgt VII a, (zie Bijlage 2.)
7. Arij, geb/doop IJsselmonde 29-10/3-11-1782.
8. Geertje, geb/doop IJsselmonde 7/10-7-1785.

VI k Geertje Sparreboom, doop IJsselmonde 15-1-1749, overl. Ridderkerk 14-2-1784, o/tr. IJsselmonde/Ridderkerk 29-2/27-3-1780 Mattheus Mattheusz. **De Haan**, doop Ridderkerk 13-12-1744, bakker, overl. Rijsoord 21-4-1817, zn. van Mattheus de Haan en Regina de Nuijer.

Uit dit huwelijk:

1. Mattheus, doop Ridderkerk 19-11-1780, tr. Plonia Ariensdr. Under de Linden.
2. Hendrik, doop Ridderkerk 21-7-1782.

VI l Pieter **Sparreboom**, doop IJsselmonde 30-10-1750, arbeider, overl. Charlois 22-11-1820, ot. IJsselmonde 28-4-1775 Hendrijna Huizer, doop Ridderkerk 28-9-1755, overl. IJsselmonde 13-2-1829, dr. van Jan Maartensz. Huizer en Lijsbet Jans Huijser.

Uit dit huwelijk:

1. Lijbet, doop Ridderkerk 28-1-1776, overl. Ridderkerk 3-2-1776.
2. Elisabeth, geb/doop Ridderkerk 1/5-2-1777, volgt VII x.
3. Aartje, doop Ridderkerk 1-3-1778, overl. Ridderkerk 2-6-1778
4. Hendrika, doop Ridderkerk 7-2-1779, overl. Ridderkerk 4-4-1797.
5. Susanna, doop Ridderkerk 12-11-1780, overl. Ridderkerk 11-10-1783.
6. Hendrik, geb/doop Ridderkerk 18/27-1-1782, volgt VII y.
7. Jan, doop IJsselmonde 13-2-1785, volgt VII z.
8. Susanna, geb/doop Ridderkerk 6/13-4-1788, overl. Ridderkerk 27-2-1789.
9. Cornelia, doop Ridderkerk 15-11-1789, volgt VII aa.
10. Jacob, geb/doop Ridderkerk 22-6/1-7-1792, volgt VII ab.

11. Geertje, geb/doop Ridderkerk 29-3/5-4-1794, volgt VII ac.

VII x Elizabeth Sparreboom, geb/doop Ridderkerk 1/5-2-1777, overl. Charlois 25-8-1834, ot. IJsselmonde 27-7-1800 Harmen **Pors** geb/doop Charlois 20/23-1-1780, vlasboer, overl. Charlois 26-2-1867, zn van Clement Willems Pors en Grietje Hendricksdr. Rosewaart.

Uit dit huwelijk:

1. Clement, geb. Charlois 17-10-1801, overl. Charlois 25-10-1801.
2. Hendrijntje, geb. Charlois 29-3-1804, overl. Charlois 15-4-1804.
3. Pieter, geb. Charlois 28-7-1806, overl. Charlois 3-8-1806
4. Grietje, geb. Charlois 17-2-1810, overl. Charlois 21-2-1810

VII y Hendrik **Sparreboom**, geb/doop Ridderkerk 18/27-1-1782, arbeider, overl. Kleine Lindt 24-2-1838, ot. IJsselmonde 21-11-1807 Willempje Kermis, geb/doop IJsselmonde 4/8/10-1780, overl. Kleine Lindt 28-10-1828, dr. van Willem Pietersz. Kermis en Metje Siere de Jong.

Uit dit huwelijk:

1. Pieter, geb/doop IJsselmonde 21/26-6-1808, overl. IJsselmonde 7-7-1808.
2. Metje, geb/doop IJsselmonde 5/10-9-1809, overl. Heerjansdam 13-11-1875, tr. (1) Krijn G. erritsz. **Hoogerwerf**, tr. (2) Cornelis van der Linden.
3. Hendrijntje, geb. IJsselmonde 25-10-1813, overl. Kleine Lindt 23-10-1829.
4. Willemijntje, geb. IJsselmonde 9-11-1815, overl. IJsselmonde 6-11-1816.
5. Pieter, geb. IJsselmonde 27-8-1817, volgt VIII as.
6. Willem, geb. IJsselmonde 1-10-1818, overl. Kleine Lindt 11-4-1847.

VIII as Pieter **Sparreboom**, geb. IJsselmonde 27-8-1817, arbeider, overl. Heerjansdam 16-11-1859, tr. Kleine Lindt 3-11-1843 Neeltje Wallegaard, geb. Kleine Lindt 14-4-1820, overl. Kleine Lindt 21-3-1847, dr. van Jan Wallegaard en Stijntje Molenaar.

Uit dit huwelijk:

1. Jan, geb. Kleine Lindt 10-2-1843, overl. jong.
2. Willemina, geb. Kleine Lindt 22-12-1843.
3. Jan, geb. Kleine Lindt 14-2-1845, overl. Kleine Lindt 1-4-1845.
4. Hendrik, geb. Kleine Lindt 24-1-1846, overl. Kleine Lindt 11-12-1847.
5. Stijntje Neeltje, geb. Kleine Lindt 6-3-1847, overl. Kleine Lindt 19-8-1847.

VII az Jan **Sparreboom**, doop Ridderkerk 13-2-1785, dagloner, koopman, overl. Katendrecht 13-2-1847, tr. (1) Charlois 28-6-1816 Neeltje van der Weijde, doop Pernis 2-4-1780, dr. van Gerrit van der Weijde en Jannetje Albertse Koster.

Uit dit huwelijk:

1. Gerrit, geb. Charlois 20-9-1816, overl. Rotterdam 5-12-1818.
2. Pieter, geb. Charlois 20-9-1816, overl. Rotterdam 8-12-1818.

Jan **Sparreboom**, tr. (2) Neeltje Hoogervorst, geb. Noordwijk ca. 1798, overl. Katendrecht 29-4-1848, dr. van Joris Pietersz. Hoogervorst.

VII aa Cornelia Sparreboom, doop Ridderkerk 15-11-1789, overl. Charlois 16-6-1830, tr. Charlois 5-9-1822 Aart **Slooter**, geb/doop Charlois 19/28-3-1802, inlands kramer, zn. van Hendrik Slooter en en Jannigtie Captein.

Uit dit huwelijk:

1. Pietertje, geb. Charlois 12-8-1822, overl. Charlois 18-1-1823.
2. Jannetje, geb. Charlois 2-11-1823, overl. Charlois 7-1-1824.
3. Hendrina, geb. Charlois 12-3-1827.

Een Sparreboom, hendy-gedreven,
had roken en drank opgegeven,
hij dumpte zijn Mien,
hield God voor gezien,
en stopte tot slot met het leven.

Familiestichting Sparrboom,

Girorekening 2792447

@ mail: a.a.sparreboom@hro.nl

5 september 2002

MIEP SPARREBOOM OVERLEDEN

- Juist op het moment dat dit familieblad verzendklaar was, bereikte ons het droevige bericht dat onze genealoge Miep Sparreboom-van der Kleij overleden is. Pas kort geleden werd bekend dat Miep ongeneeslijk ziek was. Haar overlijden kwam na een korte ziekenhuisopname toch nog onverwacht.

Voor haar man en haar gezin betekent Mieps heengaan een groot verlies. Ook voor de Familiestichting Sparreboom is haar sterven ingrijpend en tragisch. Wij gedenken Miep in dankbaarheid. Moge zij rusten in vrede.

Namens het bestuur,

Trudy E.H. Schipper-Sparreboom
Voorzitter

SEMPER CRESCENS

.....

OUDSTE 'FAMILIELID' IN DE SPOTLIGHTS

KERSTNUMMER MET O.A.:

VAN DE VOORZITTER * FRIEDA OVER REUNIE 2002 * SPARREBOMEN IN HET
NIEUWS * STRIP * MIEP IN MEMORIAM * FAMILIEBERICHTEN *
PORTRET MAARTJE SPARREBOOM-BAL * DIVERSEN * GENEALOGIE *

FAMILIESTICHTING SPARREBOOM (opgericht 26 januari 1990)

Ere-Voorzitter: Gerrit Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

BESTUUR

Voorzitter: Trudy Schipper-Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Secretaris: Ingrid Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Penningmeester: Fred Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Genealoog: Jan Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Alle genealogische gegevens vallen onder verantwoording van de genealoog Jan Sparreboom, tenzij anders vermeld.

Redactie Kees Sparreboom

Familieblad: [Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Druk en verzending Fred Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Dit Familieblad is het orgaan van de Familiestichting Sparreboom en wordt gratis verstrekt aan de donateurs.

Nieuwe donateurs kunnen zich opgeven bij de secretaris en hun donatie overmaken op gironr. 2792447 t.n.v. Familiestichting Sparreboom (€ 14,-- (f. 30,--) onder vermelding van naam en adres).

- Het jaar 2002 spoedt ten einde, een jaar waarin veel zekerheden onzekerheden werden en waarin geweld de wereld leek te overheersen. Discussies over normen en waarden waren aan de orde van de dag. We moesten mondiaal gezien veel accepteren waarnaar we aan het begin van dit bewogen jaar zeker niet uitzagen.

Waar ik persoonlijk wel naar uit heb gezien, was het concert Classical Spectaculair dat ik eind november bijwoonde in de Royal Albert Hall in Londen. Het werd een groots muzikaal spektakel dat ondanks het klassieke repertoire toch een heel warme eigentijdse happening werd. Een heerlijke avond waarin de warmte van de 7500 mensen die hier samen kwamen voel- en tastbaar was. En toen Elgars Pomp and Circumstance March nummer 1 - beter bekend als 'Land of Hope and Glory' - en Arnes Rule Britannia uitgevoerd werden, leek de wereld één moment een heel groot feest. Hoewel een flinke dosis nationalisme en chauvinisme natuurlijk ten grondslag lag aan de euforie van dat moment, was ik vooral geraakt door de saamhorigheid en de gevoelens van trots die overheersten. Vervuld van trots was ik dit jaar ook op die stralende 17e augustus, de dag waarop onze dochter Caroline trouwde met de man van haar dromen. Ze toonde me later een foto en zei: 'Mam, de trots straalt van je gezicht af. Trots in de positieve zin van het woord wel te verstaan.' Trots zonder zelfgenoegzaamheid moet eigenlijk altijd als iets positiefs gezien worden, want er gaat een enorm stimulerende werking van uit.

Trots zijn wij als Familiestichting Sparreboom ook op onze helaas te vroeg overleden genealoge Miep Sparreboom-van der Kleij. Een bijzondere vrouw die van groot belang is geweest voor onze stichting. Bij haar crematie op 9 september waren er naast gevoelens van verdriet en rouw toch ook gevoelens van trots omdat Miep ondanks haar slechte gezondheid toch zoveel wist te bereiken en zoveel betekende in het leven van zovelen.

Gevoelens van trots waren er zeker ook op 16 november in het Keldertheater van Boekhandel Donner toen ons aller Kees Sparreboom het eerste exemplaar van zijn nieuwste stripboek 'Rotterdamse Bioscoop schilders in de jaren '50' aan Koos Postema overhandigde. We waren er met vele Sparrebomen getuige van en we waren zonder uitzondering vervuld van trots. Daar stond toch maar een Sparreboom !

Met Kerstmis in zicht wil ik hier graag nog eens benadrukken dat we de stimulerende werking die van trots uitgaat, ook moeten hanteren waar het de Familiestichting Sparreboom betreft. Laten we er samen onverkort voor gaan en blijven proberen om nog meer Sparrebomen bij de stichting te betrekken. Dat is natuurlijk ook nodig als we die in stand willen houden. Maar laten we eerlijk zijn: zijn we er eigenlijk gewoon ook niet trots op een Sparreboom te zijn ? Onderdeel van die grote familie die elkaar elk jaar toch maar weer weet te treffen.

Sparrebomen fungeren in deze donkerste dagen van het jaar voornamelijk als lichtdragers. Oneindig veel sparrebomen verspreiden samen ook aan het eind van dit jaar mondiaal gezien één groot licht. De mens keert intuïtief altijd naar het licht dat voor velen op zijn beurt een onderdeel vormt van het Licht dat met Kerstmis op ons nederdaalt. Trots om het vele dat bereikt is, gaan we met elkaar op weg naar 2003 in de hoop dat daar op zich weer een stimulerende werking vanuit gaat.

Ik wens u namens het voltallige bestuur goede kerstdagen en een voorspoedig 2003 toe in de hoop dat het een jaar wordt om trots op te zijn.

Trudy E.H. Schipper-Sparreboom

Voordat u begint te lezen, zou ik u willen voorstellen: neem een rustig uurtje, hapje en drankje erbij en uw voorraad familiebladen onder handbereik. Want ik heb een "pak" (zeggen ze in België) verwijzingen in mijn verslag verwerkt, zodat u weer eens goed in de familiematerie thuiskomt!

De weersvoorspelling was niet aangenaam, en zaterdag 5 oktober begon redelijk koud en vochtig, al was het op deze dierendag nog geen hondenweer! Maar als Sparrebomen iets van plan zijn, dan zetten ze door en rond 12.00 uur zaten er weer heel wat familieleden achter de koffie te praten. Ik heb geen hoofden geteld, maar volgens Fred secretaris hadden 61 leden zich ingeschreven.

Kees redacteur had ons opgeroepen ook eens een praatje met een andere buurman of -vrouw te maken, maar ik ben niet zo'n er-op-af-gaander, dus wat aarzelend liep ik langs de tafeltjes, tot ik mijn voornaam hoorde. Schande, ik herkende het echtpaar maar langzaam: Carla en Joop Sparreboom, uit Dordrecht, bij wie ik ooit op bezoek was geweest, biljartsporters, en hele goeie, en de bezitters van een professioneel biljart op zolder (jg. 3, afl. 13, 166). Aan onze tafel kwam Adrie Hayer-Sparreboom uit Den Haag zitten, die meegereden was met een nicht uit Oegstgeest. Voor haar zuster Miep Ponsen (beiden kennen we van jg. 5, afl. 2, 262) was de reis nu te moeilijk. Wel ving ik uit een gesprek tussen Adrie en onze "gids" op deze dag, Roel uit Zwijndrecht (jg. 12, afl. 1, 2) op, dat het door mij geopperde verband (blz. 756) inderdaad ook bestaan heeft (Roel was ik extra dankbaar, want hij vervoerde mij van en naar huis; nee, niet per tram, maar in een comfortabele Volvo).

Jan Sparreboom van de koffieautomaten, had ik ook al gedag gezegd en hem gefeliciteerd met zijn overstap van druk-druk-druk naar "wat ga ik nou eens doen" (jg. 4, afl. 2, 223; jg. 7, afl. 3, 441). Mogelijk leest u in deze aflevering het verslag van zijn afscheid. (Ja dus. red.)

Intussen had iedereen gezien, dat Jan genealoog er was, in gezelschap van zijn zoons en schoondochters; dat gaf iedereen een warm gevoel. En een genoeg apart was het kleindochtertje van Jan, Esmee, bijna 2 jaar oud, dat wel gezien maar niet gehoord, vol belangstelling heen en weer trippelde, met hoogrode wangetjes en grote ogen. Gelukkig voor haar waren er ook weer onze trouwe jongedames. (Esmee, jg. 11, afl. 3, 709).

Onze voorzitter Trudy heette ons in een sobere toespraak van harte welkom. Zij bracht onze aandacht vooral bij Miep, die ooit door haar energieke belangstelling voor genealogie ook Jan aan het werk gezet heeft, wat tenslotte geleid heeft tot het ontstaan van onze familiestichting. En dat we daar nu al 13 jaargangen plezier aan beleven, is toch wel heel bijzonder. Toen het bestuur de locatie bij Ouddorp ging bekijken, en een proefrit maakte, was ook Miep daarbij. We hebben veel aan haar gedacht.

"D'n Dolle Beer" beschikt over een heel gezellige ruimte, waar we na de koffie aan de lunch begonnen, met een kop soep en een bord heerlijks: een perfecte spies met varkensvlees en satésaus, patat, brood, salade en iets erbij te drinken. Daarop volgde meteen een wandelingetje naar het R.T.M. perron. Dick Sparreboom (jg. 2, afl. 2, 57 en jg. 12, afl. 1, 739), die er altijd is (meen ik), nu met de hulp van vier wieltjes en een duwkracht, maar als altijd opgewekt. Ook voor onze bekendste Sparreboom, de oudste aanwezige, nu 93 jaar -ze is weer in de bloemetjes gezet- was er zorgzame begeleiding.

Onze ere-voorzitter Gerrit en zijn vrouw Sjoukje konden de lange reis vanuit Emmeloord helaas niet maken; Trudy bracht ons hun groeten. Ook Kees redacteur liet verstek gaan; die lag waarschijnlijk zijn jetlag te verwerken. Die ochtend zou hij uit Amerika thuiskomen van een bezoek aan Alex (jg. 7, afl. 1.2, 414; jg. 11, afl. 1, 675; afl. 2, 688; afl. 3, 704-foto, broer van ex-secretaris Carlo).

We zijn nu wel allemaal op het perron aangeland waar "onze" tramwagons te wachten stonden; piekfijn opgeknapte trams, met alles echt d'rop en d'ran. De stoomlocomotief braakte dampen uit, die we nostalgisch opsnoven, waar we soms hevig van gingen hoesten en waar we ons graag weer zwart in hadden laten stomen! Wat een verhalen kwamen er los over "het Moordenaartje", waarop menigeen voor dagelijks werk of in de vakantie bij een halte gewacht had -de stoomfluit hoorde je al van ver- en als je laat was, moest je hollen, maar de conducteur wachtte wel even met zijn fluitje, hij had je immers al gemist.....!

"De tram kwam langs het huis van mijn oma, maar gek, dat bedenk ik nu pas. Hoewel ik altijd bij haar logeerde..... ik heb nooit in de tram gezeten." (Hoorde het eigenlijk wel dat je zomaar voor de pret met de tram reed?)

Om ons heen liepen de "mannen met de petten", het was een drukte van belang op dat perron, er kwam een tram binnen met donateurs; het was ook donateurs dag en daarom reden de trams af en aan. Voor een kruier met een kar vol koffers (houten, kartonnen, rieten..... ziet u ze voor u?) en voor een bakfiets met melkbussen -die naar de boterfabriek van Van den Bergh en Jurgens moesten- gingen we gauw opzij. Maar tenslotte kregen "de petten", "de Bomen" in de tram en daar ging het, een eindje rijden. En toen moest de locomotief

„DAMES VREUGD.”

„HEREN RUST.”

losgekoppeld worden, via de wissel omrijden, en aan het andere begin weer vastgekoppeld worden en we reden naar Port Zeelande. Jammer dat de zon niet scheen, anders had ik een foto genomen en daaronder geschreven: dat wisten jullie niet, hé, dat we naar de Middellandse Zee zouden rijden.....! Geen wonder dat het toch wel even duurde voor we weer terug waren.

Wie zin had, kon met een gids mee de loodsen in om de metamorfose van oudroestbak tot glimmende wagon of loc in verschillende fasen te bezichtigen. Dat hebben we nog met een groot aantal gedaan, en daarna slenterden we naar D'n Dolle Beer om op te warmen en nog wat na te babbelen. Ik begroette daar dan ook nog net Jan ex-radiotechnicus bij Radio Holland (jg. 2, afl. 2, 59; jg. 4, afl. 1, 192), ook al zo'n trouwe reünist (heb ik zijn vrouw over het hoofd gezien?).

Trudy sloot met enkele woorden van dank voor ieder die meegewerkt had aan het slagen van de 13de reünie, dus zeker ook de reünisten zelf! (Iedereen zal wel dezelfde vraag in gedachten gehad hebben, maar die bleef onuitgesproken, we vertrouwen op een toekomst voor onze familiestichting en wensen het bestuur veel sterkte).

En toen was ik niet de enige bij wie de vermoeidheid toesloeg, op de weg naar de parkeerplaats liepen we achter elkaar; tevreden, leek me, we hadden ons door het koude weer niet klein laten krijgen! En voor de volgende keer zien we wel weer!

Natuurlijk heb ik nog meer bekende gezichten opgemerkt, maar die had ik dan ook met aanwijzingen vermeld, en ik denk dat het uurtje dat ik vroeg, allang opgebruikt is!

TOESPRAAK BIJ DE UITVAART VAN MIEP SPARREBOOM

op maandag 9 september 2002

'Ledigheid is des duivels oorkussen', deze door Miep gedane uitspraak tekende Kees Sparreboom op in het interview dat onder de rubriek Prominentenkabinet in het maartnummer van het jaar 1997 in ons Familieblad Sparreboom verscheen. Dit gezegde typeert meer dan welk ander ook de mens Jochemina Sparreboom-van der Kleij voor wier uitvaart wij hier vandaag bijeen zijn.

Miep was van nature een nijvere bij en wilde ook altijd bezig zijn. Borduren, kantklossen, frivolité en origami, het kunstig vouwen van theezakjes, het zijn zo maar wat activiteiten die Mieps dagen vulden en die haar verre hielden van het eerder genoemde duivels oorkussen. Als het u bij het openen van haar rouwbrief vergaan is zoals het mij verging, dan was u evenals ik extra ontroerd bij het zien van het nog door haar ijverige handen gevouwen theezakje dat aan de tragische aankondiging van haar plotselinge overlijden een heel persoonlijke touch en een extra dimensie meegaf.

Mieps activiteiten voor de Familiestichting Sparreboom zijn van een onschatbare waarde gebleken. Als zij samen met Jan in de loop van vele jaren niet zoveel genealogische gegevens verzameld had, was onze stichting wellicht niet eens opgericht en was zij in elk geval verstoken gebleven van een degelijk fundament.

In 1983 begon Miep een genealogisch onderzoekje naar haar overgrootvader die schaapherder geweest zou zijn. Dat bracht haar naar het Rijksarchief in Den Haag en Jan begeleidde haar als chauffeur. Het bracht hem op het idee om ook eens iets over de herkomst van de Sparrebomen te achterhalen en zo kwam het dat Miep en Jan zich samen enige tijd later diepgaand op de Sparrebomen concentreerden. Ze zetten zich optimaal in voor deze gigantische klus en reisden zelfs overal heen om er nog maar meer over aan de weet te komen. Wij zijn hen daar als Familiestichting Sparreboom, opgericht op 26 januari 1990, heel dankbaar voor.

Dat er aan het leven van Miep, een innemende vrouw, zo onverwacht een einde is gekomen, betekent voor Jan, haar zoons en schoondochters en haar kleindochter Esmée een buitengewoon groot verlies. Maar Mieps heengaan wordt ook door de Familiestichting Sparreboom als een enorme aderlating beschouwd. Haar inzet, haar betrokkenheid, haar warmte en

haar medeleven zullen wij heel erg missen.

Op de jaarlijkse familiedagen was Miep steeds prominent aanwezig, zij werd door vele Sparrebomen altijd als de spil beschouwd om wie het allemaal draaide. Miep wist dan ook heel veel mensen rond zich te verzamelen en aan zich te binden. Tijdens de bestuursvergaderingen werd haar inbreng als zeer waardevol beschouwd. Ze schroomde niet om met plotselinge en meestal goede ingevingen naar voren te komen die aansluitend binnen het bestuur tot voorstel werden gebombardeerd. Ook op die wijze is Mieps bijdrage binnen onze Familiestichting Sparreboom van grote waarde geweest. Wij gedenken haar met respect.

Mieps onverwachte heengaan is veel te vroeg gekomen. Maar zij heeft in haar relatief korte leven misschien meer voor anderen betekend dan mensen die het gegeven is daar nog twintig of vijfentwintig jaar aan toe te voegen. Door haar bijna niet te evenaren werklust en inzet laat Miep Sparreboom op ons allen een onuitwisbare indruk achter. Haar laatste dagen moeten moeilijk zijn geweest. Zij moest zo velen achterlaten met wie zij een band had en kon zoveel niet afmaken waarmee zij nog bezig was.

Toch moet Miep als bezige bij op het moment dat haar lichaam het liet afweten, beseft hebben dat zij niet voor niets heeft geleefd. Ze heeft de halmen wel gezien en moet het vele werk dat uit haar handen kwam, op zijn minst beschouwd hebben als de volle schoven die zij mocht binden.

Het moet haar vergaan zijn zoals in Vasalis' gedicht Sub Finem waarmee ik wil eindigen:

En nu nog maar alleen
het lichaam los te laten -
de liefste en de kinderen te laten gaan
alleen nog maar het sterke licht
het rode, zuivere van de late zon
te zien, te volgen- en de eigen weg te gaan.
Het werd, het was, het is gedaan.

Wij zijn dankbaar dat wij een eind mochten mee wandelen op het levenspad van de integere en oprechte mens Miep Sparreboom-van der Kleij en dat zij daarnaast als geen ander, niet eens als een geboren maar als een gehuwde Sparreboom, vorm en inhoud heeft gegeven aan de Familiestichting Sparreboom.

Moge Miep rusten in vrede.

Drie jubilarissen gehuldigd bij 90^e najaarsconcert van OKK

STREEFKERK – Bij het jaarlijkse najaarsconcert, het 90^e, van Muziekvereniging OKK in Dorpshuis De Vijf Lelies te Streefkerk zijn vrijdagavond 2 november drie leden gehuldigd. Arie Sparreboom in verband met zijn 25-jarig lidmaatschap, Jan (Leen) de Ruiter vanwege 40 jaar en Cor Sparreboom zelfs i.v.m. 50 jaar.

Arie Sparreboom (37) is voor OKK een man van het zware werk, zowel op zijn Besbas als bij het organiseren van de inzameling van oud papier. Na eerst jaren op de bugel te hebben gespeeld wilde hij de vereniging verlaten. Maar men heeft hem toch kunnen overhalen om te blijven, waarbij hij de Besbas is gaan bespelen.

Jan de Ruiter (49) is ook zo'n man die heel actief is in het organisatorische gebeuren rond de vereniging. Zoals tentfeesten, solistenconcoursen en allerlei acties. Daarnaast was hij gedurende 15 jaar en beheert sinds enkele jaren de bibliotheek van de vereniging. Zijn eerste tromlessen kreeg hij van Frans Goud bij muziekvereniging Apollo te Nieuw-Lekkerland. Na enkele jaren maakte De Ruiter de overstap naar OKK in Streefkerk waar hij, na een tiental jaren bij de drumband te hebben gespeeld, overstapte naar de fanfare.

Cor Sparreboom (67) is reeds 50 jaar lid van OKK. Hij is bugelblazer. Daarnaast vervulde Sparreboom de functie van penningmeester. Nog altijd zorgt hij voor de vele donateurs die OKK rijk is. Bovendien draagt deze jubilaris er zorg voor dat op dinsdagavond altijd de stoelen gereed staan vanwege de repetitie. De jubilarissen kregen ieder een persoonlijk woord van voorzitter Holleman. Hij bood ze een cadeau aan namens de vereniging. Voor de echtgenotes was er een bloemetje. Ook Jaap Kooiman, afgevaardigde van de KNFM, had

Burgemeester B. Koelewijn zette de drie jubilarissen Arie Sparreboom, Jan (Leen) de Ruiter en Cor Sparreboom (respectievelijk 25, 40 en 50 jaar lid van OKK) en de afscheid nemende Goof Versluis in het zonnetje. Sparreboom en Versluis werden bovendien benoemd tot Lid van Verdienste van de muziekvereniging.

voor alle drie een persoonlijk woordje. Vervolgens spelde hij het bij het jubileum behorende bondsinsigne op.

NIEUWE BESBAS

Afscheid werd gehomen van Goof Versluis als lid van OKK. Dit om gezondheidsredenen, waardoor hij niet meer voluit kan gaan. Hij kreeg de legpenning van de KNFM.

De erevoorzitter van OKK, burgemeester Bort Koelewijn van Liesveld, sprak Cor Sparreboom en Goof Versluis in het bijzonder toe. Hij benoemde hen namens muziekvereniging OKK tot Lid van Verdienste en spelde een speciaal hiervoor ontworpen insigne op de revers.

Fia Broekhuizen uit Alblasserdam ontving een bloemetje en een cadeaubon als dank voor de vele arbeid die zij heeft gestoken in de noodzakelijke revisie van het in 1960 aan OKK geschonken vaandel.

Nieuwe kwasten moesten worden aangeschaft en vele uren werden erin gestoken om het vaandel weer toonbaar te maken. Tijdens de huldiging bleek dat

Onder leiding van Rogier Jue lieten de leerlingen zien wat ze in slechts tien weken tijd hebben geleerd. En uiteraard kwam ook de drumband o.l.v. Arie Blom aan

OKK, mede dankzij sponsoring en subsidie van de gemeente Liesveld, dit jaar een nieuwe Besbas met accessoires t.w.v. ca. € 12.000 heeft aangekocht. Ook werd nog even teruggeblikt op het succesvolle jaar 2002. Met als hoogtepunt het concours in Gorinchem, waarbij OKK een eerste prijs behaalde.

FANTASTISCHE MUZIEK-AVOND

Het muzikale programma van afgelopen zaterdagavond werd gepresenteerd door Leo Contze. Onder leiding van Olaf Baeke bracht de fanfare om te beginnen een mars uit de oude doos, de Mars der Medici van Johan Wichers. En natuurlijk kwam er de prachtige vertolking van de Oosterse Suite, het nummer waarmee OKK op het concours in juni dit jaar in Gorinchem de eerste prijs behaalde. Een echte mijlpaal voor de vereniging. Verder speelde de muziekvereniging de Anna Magdalena Song, met het oog op het afscheid van Goof Versluis, evenals de Magyaren Polka.

zet, waarbij duidelijk werd dat deze afdeling weer goed aan de weg timmert en de toekomst hoopvol tegemoet kan zien. Het zeer gevarieerde programma bestond verder uit lichte muziek, waarbij de oldies het nog best deden. Van het Ierse Lord of the Dance tot de swingende saxen in Billy Vaugn Goldies. Of het Spaanse, eigenlijk ook wel een vast onderdeel bij OKK, met Fiestas en Dax tot Songs of Elvis. En wat te denken van Trompeter's Holiday gespeeld door een duo in plaats van een trio trompettisten. Dik van Meerkerk moest namelijk door griep geveld voor het eerst in 46 jaar verstek laten gaan. Maar zijn zoon Richard en Marcel Perik wisten dit samen zeer goed op te vangen.

Als laatste werd de toepasselijke Under the Banner of Peace gespeeld. Het publiek liet zijn waardering blijken met een staande ovatie. Als uitsmijter was er weer de zingende fanfare met het clublied van OKK: een prachtige afsluiting van een fantastische muzikavond.

PUBERAALTJES

(PLANNING)

TOT NU TOE NAUWELUKS VERANDERD WILLEMPIE, ONS PLEKJE.

EEN VERSCHIL IS DAT HEILTJE NU BIJNA KAN LOPEN.

...EN DE WETENSCHAP DAT DIT HIER ER BINNENKORT NIET MEER IS.

VANWEGE NIEUWE BEBOUWING?

VANWEGE EEN TOEKOMST WAARIN ALLE LEVEN OP DEZE PLANEET IS VERDWENEN.

O, DAT ZEGT RONALD ZEKER.

HIJ NIET ALLEEN. OOK MENSEN DIE HET KUNNEN WETEN.

TRUITJE, DE TOEKOMST BESTAAT NIET.

HOE BEDOEL JE?

NOU, PRECIES WAT IK ZEG: TOEKOMST BESTAAT NIET. ALLEEN HET HEDEN BESTAAT.

...EN HET VERLEDEN. ALTHANS, DAT HEEFT BESTAAN. EEN... EEN DOCUMENT WAAR WE EVENTUEEL LERING UIT KUNNEN TREKKEN.

OPSCHieten TRUITJE! WE HEBBEN NOG MAAR NET EEN HALF UUR. MORGEN IS HET ZONDAG EN DAN ZIJN ZE DICH. EN RONALD IS HET GEGARANDEERD VERGETEN.

MORGEN BESTAAT NIET WILLEMPIE.

IK HAAST MIJ ALLEEN MAAR...OM IN HET HEDEN VAN MORGEN GEEN PROBLEMEN TE KRIJGEN.

O. ...HÉ WILLEMPIE, OVER RONALD GESPROKEN... JULLIE MOESTEN TOCH NOG SAMEN EEN BOEK HUREN IN DE BIEB, VOOR IETS MET ZIJN COMPUTER?

GOD, DAT IS WAAR OOK!

HET HEDEN VAN MORGEN... HÉ WILLEMPIE, EN ZO IETS HEET IN DE VOLKSMOND NOU GEWOON, TOEKOMST?

O.

Koos Postema over nieuwe strip Kees Sparreboom:

Bioscoopschilders gaven de stad Rotterdam in jaren vijftig kleur

(UIT "DE BOTLEK" - 21 NOV. '02)

door KLAAS SCHIPPER

SPIJKENISSE – Van de in Spijkenisse woonachtige striptekenaar Kees Sparreboom – van wie wekelijks een strip in deze krant te lezen valt – is een nieuw stripboek verschenen. Zaterdag werd het eerste exemplaar van de deels educatieve deels amuserende strip 'Rotterdamse bioscoopschilders in de jaren '50' aangeboden aan Koos Postema. Dat gebeurde in het Keldertheater bij Donner in Rotterdam.

De belangstelling voor Sparrebooms nieuwe boek bleek bijzonder groot. Het is door hem vervaardigd in opdracht van Reclame Atelier Leo Mineur. Sparreboom schetst in zijn boek een leuk en vaak onbekend stuk geschiedenis. In de jaren vijftig verschenen op de gevels van bioscopen enorme doeken met daarop de toen bekende Amerikaanse filmsterren. Van affiches zoals wij nu kennen was geen sprake. De mensen die zulke gigantische voorstellingen maakten, bleken echte kunstenaars te zijn. Sparreboom, net van de ulu, leerde het werk van Joost Visser en Nico Straatman aan wie hij zijn boek nu ook heeft opgedragen. Koos Postema zette zaterdagmiddag bij Donner op onnavolgbare wijze het tijdsbeeld van de jaren vijftig neer. 'Je was jong en je ging heel vaak naar de bioscoop. Er was verder weinig te

Kees Sparreboom overhandigt zijn nieuwe stripboek aan Koos Postema

foto JOHN DE PATER

doen in een stad als Rotterdam dat toen net na de oorlog vooral een treurige en saaie stad was. Het enige wat opviel waren de schilderijen van de bioscoopschilders. Ze portretteerden Clark Gable, Dean Martin, Bette Davis, Rock Hudson en Liz Taylor zodat het voor ons behalve levende figuren ook halfgoden werden. De bioscoopschilders gaven de stad kleur', aldus Postema die aangaf dat men uren in de rij stond voor een bioscoopkaartje. De vroeger zo bekende

televisiepresentator schreef ook een voorwoord in Sparrebooms boek en signeerde samen met hem vele exemplaren.

Hij merkte op dat het goed is dat er nu eindelijk een boekje is gemaakt waarin allemaal te zien is wat die bioscoopschilderingen nu eigenlijk waren en betekenden. Jammer genoeg zijn er niet veel bewaard gebleven. Als er een nieuwe film geprogrammeerd werd, werd er gewoon weer over het vorige kunststuk

heengeschilderd.

Bij Donner was zaterdag in een van de etalages nog wel iets van deze vroegere grandeur te zien. Er waren zelfs oude bioscoopstoelen uit die tijd opgediept. Atelier Mineur zat destijds - Sparreboom begon er in 1953 - aan de Goudsesingel, nu aan de Ceintuurbaan. Er werd toen nog zes dagen per week gewerkt en de gevelborden waren van een flinke omvang. Ze bestonden uit een houten raamwerk bespannen met linnen. Voorafgaand aan el-

ke nieuwe beschikking werd het bord met papier beplakt. Na vijf of zes lagen was het noodzakelijk verf en papier weer te verwijderen. Anders werd het paneel zo zwaar dat het krom ging trekken, zo valt uit Sparrebooms humoristische boek te lezen. Hij schetst er behalve de totstandkoming van de gevelborden een goed beeld van het gewone leven uit die tijd in. Ook van de te volgen werkwijze. De schilders kregen van de theaterdirectie foto's van de filmsterren en er moest dan op het grote doek worden ingeruit. Voor films waarvan verwacht werd dat ze extra veel publiek zouden trekken, werd zelfs een trailer ingezet. Ook daarop werd zo'n gigantisch paneel beschilderd. Die trailer dook overal in de stad op. Joost Visser en Nico Straatman (Niek voor intimi) waren geroutineerde koppen-schilders. Kees Sparreboom geeft in zijn boek ook aan dat hij als jong broekie natuurlijk in de leer moest. Maar de motivatie om eens ook Marilyn Monroe of John Wayne zelfstandig op een groot bioscoopbord te mogen schilderen was zo groot dat hij minimaal twee avonden per week lessen volgde. Zijn wens kwam uit. En nu zoveel jaar na dato is er Sparrebooms zoveelste stripboek: 'Rotterdamse bioscoopschilders in de jaren '50'. Weer iets heel anders, maar toch ook opnieuw een uiting van zijn grote creativiteit. Kees Sparreboom is er terecht trots op, zo vertelde hij na afloop van de overhandiging. Het boek ISBN: 90-77219-01-3 kost 16,95 euro.

VERDER OVER DE FEESTELIJKE PRESENTATIE BOEK KEES SPARREBOOM:

Na een maandenlange periode van hard werken was het op zaterdagmiddag 16 november jl. dan eindelijk zover; de feestelijke presentatie van "Rotterdamse bioscoopschilders in de jaren '50".

Het nieuwste boek van onze eigen redacteur Kees Sparreboom, waarin hij via een stripverhaal vertelt over de "making off" van de grote, met de hand geschilderde bioscoopreclameborden die in die jaren door reclameatelier Leo Mineur, waar Kees destijds het vak leerde, vervaardigd werden.

Dit boek is niet alleen een educatieve vertelling; door alles heen verhaalt Kees tevens van gekke situaties en gebeurtenissen zoals die bij "Mineur" plaatsvonden. Natuurlijk doet hij dat op zijn eigen, en op de ons zo bekende, humoristische manier.

De combinatie van zijn tekeningen en teksten zijn weer niets minder dan fantastisch, en ook uit dit nieuwste werk spreekt zijn liefde voor het maken van strips.

Toch is dit boek alleen maar gegoten in de vorm van een stripverhaal, want vooral is het een document dat vertelt over een vak dat zo goed als uitgestorven is, in een bepaalde tijd in Rotterdam. Van de kunstenaars die de toenmalige bioscoopschilders toch waren, al zien ze zichzelf nu pas zo, is helaas weinig of niets bewaard gebleven.

Een ode aan het vakmanschap en handwerk die op zo'n manier nooit meer terug zullen keren.

Een enthousiaste uitgever was snel gevonden en in samenwerking met de Rotterdamse boekhandel Donner, waar men geen seconde behoefde na te denken over dit bijzondere boek, werd een grote presentatie voorbereid.

Een bekende Rotterdammer die ook uit die tijd stamde, moest bereid gevonden worden om een voorwoord in het boek te schrijven en op de presentatie het eerste exemplaar in ontvangst te nemen.

Kees benaderde Koos Postema en diens reactie was meteen: "Hartstikke leuk, ik doe het!".

Het nog steeds bestaande reclameatelier "Mineur" kreeg van "Donner" alle ruimte om een prachtige etalage in te richten. Kees' ex-schoondochter Rosemarie werd gevraagd het geheel muzikaal op te luisteren met muziek uit de jaren '50, die zij op de in het theater aanwezige vleugel ten gehore zou brengen. Geen probleem.

Een zondagmiddag bij haar om wat nummers door te spreken en te beluisteren, Rosemarie speelt meteen alles van blad wat ze voor zich krijgt, iets wat mij benijdenswaardig voorkomt omdat ik meestal alleen maar uit mijn hoofd speel, en ook dat onderdeel was voor elkaar.

Het Rotterdams Dagblad nam Kees een interview af, veel uitnodigingen werden verstuurd en met een zekere spanning zagen Kees en ik uit naar die zaterdagmiddag bij Donner, waar de presentatie plaats zou vinden in hun keldertheater.

Op 16 november bleken er zitplaatsen tekort en moesten velen blijven staan toen het feestelijke gebeuren begon met een inleiding door een medewerker van "Donner". Daarna was er de speech van Kees waarin hij een welkomstwoord sprak en vertelde over de totstandkoming van zijn boek. Bedachtzaam en niet zonder humor, waarna hij het eerste exemplaar uitreikte aan Koos Postema die daarna het woord nam, op een wijze waaruit bleek dat hij de moeite had genomen zich goed voor te bereiden, meteen inhaakte op dingen die Kees verteld had en het publiek de ene lach na de andere ontlokte.

De vorige directeur van "Mineur" zowel als de huidige, deed een duet in het zakje en vroeg het woord.

Na dit officiële gedeelte was het tijd voor de door "Donner" verzorgde drankjes en togen Kees en Koos richting tafel om samen "Rotterdamse bioscoopschilders....." te signeren.

Achteraf schatten wij de opkomst van belangstellenden op een aantal dat tussen de 100 en de 150 lag, wat ook bleek uit de lange rij wachtenden met hun boekje of boekjes in de hand. De boekhandel moest een aantal keren nieuwe stapels boeken neerleggen om aan alle vraag te kunnen voldoen.

Ikzelf kende zo'n bijna 95% van alle aanwezigen en toch ging alles op den duur wat door elkaar lopen.

Omdat Kees samen met de heer Postema boeken zat te signeren, werd ik vaak door mensen aangeklampt, wat heel leuk was. Op een gegeven moment kwam mij zo ongeveer iedereen bekend voor en wist ik geen namen meer te plaatsen bij een gezicht dat lachend voor me stond.

Was ik op weg naar een gesignaleerde bekende, dan duurde het vijf of meer andere bekenden voordat ik diegene bereikt had.

Kortom, het was overweldigend en enorm feestelijk. Ik was zo gelukkig voor Kees.

JOY

VAN PENNINGMEESTER FRED SPARREBOOM ONTVINGEN WIJ DE MEDEDELING DAT
BIJ OVERMAKING VAN DE DONATIE PER GIROTEL U NIET MOET VERGETEN UW
ADRES TE VERMELDEN.

De naamgeving

"Heb je het gehoord? We moeten een achternaam kiezen." Een naam? Gerrit, bijgenaamd 'de Neus', Snoof luidruchtig zijn neus tussen duim en wijsvinger recht in het gootje dat was smoezelig en drabbig langs de deur stroomde. "Ja!" Marie sloeg het lange hemd met een klap uit en hing het over een touw, gespannen tussen twee huizen. "Zo, die is schoon! Een kleine man met mooi gekamd haar, pakte zijn snuifdoosje en stopte er wat van in zijn neus. Hij nieste beschaafd en vertelde dat keizer Napoleon bevoelen had dat iedereen een achternaam moest kiezen. We moeten vanmiddag in de herberg komen."

"Ik weet geen naam", zei Fred opstandig. "k Heet Fred en dat is genoeg." "We noemen je toch Fred de Vreter?" Merkte Marie op. Het was in het jaar 1811 en alles zag er heel anders uit dan nu! De straten met de goten voor het afval water, stonken. Doderatten, uitwerpselen, van alles dreef er in. Overdekt met groenig glanzende vliegen. Binnen in de kamer lag het kindje. Stijf in gebakerd als een pop. In het mondje een dotje. Dat was een lapje gevuld met suiker bedruppeld met brandewijn. Een bandje was er omheen geknoopt. Het kindje sliep maar af en toe klonken zachte zuiggeluidjes. Daar kwam de dorpsomroeper. Hij riep luid en duidelijk wat er van de mensen verwacht werd. De mensen volgden de omroeper en kwamen bij de herberg aan. Ze dromden naar binnen. Een deftig heer met bakkebaarden en een hoog boord, speelde met zijn gouden pen. Voor hem lag een groot boek opengeslagen.

"Wat voor naam wil je?" De man waar het aan gevraagd werd, begon te bulken van het lachen. "Naakt geboren!" Er werd geschreeven. Iedereen begon te lachen en te joelen. Een vrouw met een vroom gezicht zei "de Liefde" te willen heten en vouwde haar handen. Dan wil ik 'de Heer' heten zei een sjofeleman. Aan zijn voeten zaten sandalen met touw omwikkeld. En zo ontstonden de namen. "Ik wil Ketellapper heten", zei de ketellapper. "Enik de duvel." Riep een man geheel in 't zwart gekleed. Hij had een vreemd soort bontmuts op. De man die de hele dag bier had zitten drinken noemde zich Bierman. De kleermaker Speldek-noppie. En de vrouw van lichte zeden noemde zich 'Languij'. Het was een dulle boel daar bij die herberg in het jaar 1811. De mensen zijn er niet meer maar hun namen horen we nog steeds.

Sijt Hardeman

FAMILIEBERICHTEN

Enige en algemene kennisgeving

Omring door de liefde van zijn dierbaren is thuis vredig ingeslapen mijn allerliefste man, onze bijzondere en zorgzame vader, schoonvader en Bonpa

LAMBERTUS HARMANNUS SPARREBOOM

Nieuwe Pekela
25 oktober 1923

Vught
1 november 2002

Vught:

P. Sparreboom-Bijl

Belgrado:

P. M. van der Heijden-Sparreboom
B. C. A. F. van der Heijden
David, Claire, Caroline

Leersum:

M. A. de Greeff-Sparreboom
P. J. de Greeff
Titus ✕, Titus, Floris ✕, Thijs,
Fleur, Belle

Hoeilaart:

M. D. Sparreboom
I. A. M. Sparreboom-Kerssemakers
Wouter, Emilie, Sterre

De crematie heeft in familiekring plaatsgevonden.

Correspondentieadres:

P. Sparreboom-Bijl
Bremlaan 5
5263 GT Vught

Daar alleen kan liefde wonen
daar alleen is 1 leven zoet
waar men blij en ongedwongen
alles voor elkander doet.

Bedroefd, maar dankbaar voor al het goede dat wij van haar mochten ontvangen, geven wij U kennis van het heengaan van onze lieve moeder, grootmoeder en overgrootmoeder

Maria Johanna Sparreboom

weduwe van

Corstiaan Stofregen

* 17 december 1907

† 30 oktober 2002

Gerrit en Joke Stofregen - van Egmond
Bep en Breun Brus - Stofregen
Jan en Coosje Stofregen - Karstens
Cees Stofregen †

Klein- en achterkleinkinderen.

5151 SR Drunen, oktober 2002
van Goghstraat 12

De afscheidsdienst, geleid door Ds. A. Schuil, zal plaatshebben op maandag 4 november a.s. om 11.00 uur in de aula van rouwcentrum "Bloemendaal", Bloemendaalweg 38 te Waalwijk.

Gelegenheid tot afscheid nemen voor aanvang van de dienst van 10.30 tot 10.50 uur.

De begrafenis zal aansluitend plaatshebben op de Algemene Begraafplaats aan de Akkerlaan, zijweg Duinweg te Drunen.

Na afloop van de begrafenis nodigen wij u uit voor een samenzijn in Restaurant "de Remise", Grotestraat 267, Drunen.

Geen bloemen.

Portret

Maartje Sparreboom-Bal is als 93 jarige ons oudste lid. Ik mag tante Maart zeggen, en dat doe ik al meer dan 60 jaar, omdat zij zeer lang geleden met mijn oom Wim, een broer van mijn vader, in het huwelijk trad. Ze zit tegenover mij in haar gezellige kamer in "De Nieuwe Plantage" in Rotterdam-Kralingen, de schrandere blik op mij gericht omdat zij precies weet waarvoor ik er ben. Ze is een stuk slanker dan vroeger, maar ze is nog steeds tante Maart.

"Maart gaat voorbij", zeg ik, "moest ik vroeger altijd aan denken als ik u zag. Vanwege dat kinderliedje 'Hoog op de gele wagen'. Daar komt het zinnetje: ".....maar 't gaat voorbij" in voor."

Ze lacht, want ze weet het nog. Haar jongste dochter Wil ook. Wil zit naast haar, als geheugensteuntje en als deskundig bejaardenverzorgster, maar tante Maart heeft zich duidelijk voorgenomen zoveel mogelijk zelf te vertellen.

"Geboren?"

"Ja. natuúrlíjk," zegt ze, "op 2 september 1909, in Vlaardingen. Ik had twee broers en drie zussen. Alleen de jongste leeft nog. En ik dan."

"Waren jullie rijk?"

"Of wij rijk waren? Nee, zeg! Mijn vader was Scheveninger en kuiper van beroep, had eerst gevaren en wist alles van de vishandel. Soms kwam hij van boord met emmers haring, voor de verkoop, en dan moest ik mee omdat hij zo doof was. Vreselijk! Hij gaf zijn klanten altijd een haring extra, en dat was stom, want dan dachten ze dat die haring niet deugde."

"Wanneer zijn uw ouders overleden?"

"Mijn moeder al in de oorlog. En mijn vader in 1979." 1954

"Lagere school doorlopen, tante Maart?"

Ze knikt bevestigend en zegt: "Eigenlijk moesten we naar de christelijke school, maar daar moest je voor betalen, en voor de openbare niet. Dus werd het de openbare school. Nou, op mijn twaalfde werken, in de huishouding, en toen ik dertien was naar een confectieatelier in de Lange Torenstraat in Rotterdam, van Röttgering. Maakten voornamelijk bedrijfskleding. Ik heb daar wel leren naaien zeg, want later, toen het wel eens niet anders kon, heb ik zelf mijn 3 dochters kunnen aankleden."

"Ze was goéd, hoor," beaamt Wil, "uit een oude lap toverde ze soms een schitterende jurk, helemaal naar de mode van die tijd. Als ma iets zag, kon ze het gewoon maken."

"Wim," zegt Maart, "verdiende het zout niet in de pap, dus

het moest wel. We hebben acht jaar verkering gehad voor we in 1941 trouwden. Noodgedwongen zo lang moeten wachten, want in de scheepsbouw was zijn inkomen helemáál om te huilen. Dat veranderde pas toen hij bij de firma Braakman ging werken. Daar heeft hij zich opgewerkt en al gauw had hij zo'n man of acht onder zich. Wim haalde elke dag auto's op, uit Antwerpen, met een trailer. Eerst als chauffeur, later als toezichtchef."

"Een rijbewijs was toen al heel wat," zeg ik.

"Dat was het zeker," zegt ze, "en ...weet jij dan ook nog dat hij zijn oudste broer Pleun rijles gaf? Die was al in de zestig, en die was al twaalf keer gezakt! Wim dus met Pleun de weg op, om wat extra te oefenen. En prompt de dertiende keer dat Pleun opkomt, blijft Pleun dood achter het stuur. Verschrikkelijk!"

Ik weet het nog heel goed. Ik heb er ooit over in ons blad geschreven.

TIENER

MAARTJE

MAART EN WIM,
KLAAR VOOR DE
TROUWERIJ VAN
DOCHTER LENIE
EN THEO. (1962)

Maartje en Wim krijgen drie dochters. "Lenie is van 30 april 1943, Annie ook in April, de 16de, in 1947, en Wil kwam..... op 2 december 1949."

Ze kijkt naar haar dochter Wil die het allemaal bevestigt.

"En het bombardement?" vraag ik, "in de oorlog?"

"Ja, lógisch in de oorlog. En niet eens door de Duitsers. Ons huis in de Oranjeboomstraat is door de geallieerden platgegooid. God, ik was juist met Lenie naar de gaarkeuken..... want zo heette dat nou eenmaal. Wim was in Duitsland te werk gesteld."

Haar woorden komen snel, in een vrije stroom, want dit absolute dieptepunt in haar leven heeft zich nooit laten verdringen.. "Ik kom terug, ligt de hele boel in elkaar! Precies dat stuk Oranjeboomstraat waar ik woonde! Mijn zus woonde toen aan de overkant. Daar ben ik met Lenie bij ingetrokken, en ik zo tussendoor zoeken in het puin naar mijn spullen en maar zien of er nog iets bruikbaar tussen zat. Vréselijk toen! En als je nou denkt dat ik financiële bijstand kreeg -tenslotte was er geen man die voor een inkomen zorgde- néé dus! Ik kreeg niets! Moest het zelf zien te rooien met naaiwerk."

Ik zie aan haar gezicht dat ze zich er nog steeds over op kan winden.

"Een lichtpuntje," vervolgt ze dan, "was dat Wim met verlof naar huis mocht. Dat is één keer gebeurd. Die knul had kans gezien van het beetje geld dat hij bij die moffen daar verdiende iets opzij te leggen. Voor mij en onze dochter. Nou, dat Duitse geld bleek achteraf geen stuiver waard. Maar de overheid hier was van dat spaargeld op de hoogte en dus kreeg ik wéér geen bijstand. Zijn broer Jan wèl, omdat hij daar in Duitsland niéts had gespaard! Toch te gek voor woorden? Nou ja, wat later kreeg ik een huis, iets verderop aan de kant van mijn zus, en weer later, in 1946, was exact op de plaats waar de bommen waren gevallen onze woning herbouwd."

"Ik herinner me dat nog heel goed," zeg ik. "Als ik bij jullie op visite kwam, rook alles heel nieuw. En dat was wel gek voor zo'n oude straat op Feijenoord. Ik weet ook nog dat ik als aankomend decorateur in 1954 met een reclameschildering bezig was aan de Kreekweg, op een van die muurvlakken bij de gasfabriek."

V.L.N.R.:

WIL
MAART
THEO
LENIE
ANNIE
WIM.

"Nou je het zegt," roept tante Maart, "dat was nog geen 100 meter bij ons huis vandaan."

"U kwam toevallig langs en u heeft een poosje staan kijken. En ineens was u weg. 'Je tante is vertrokken,' zei een collega. Maar u kwam terug. Met koffie en koek, op een groot dienblad."

"Gòh, dat je dat nog weet," zegt ze blij verrast.

Ja, natuurlijk weet ik dat nog. Koffie en koek onder je werk, dat was toen een regelrecht geschenk uit de hemel.

Ze wonen tot 1963 met hun drie dochters in de Oranjeboomstraat. Wim bakt elke zaterdag vis (vis bakken deed iedereen toen nog gewoon in huis) en als jongen wip ik wel eens met een of ander slap excuus aan om in die weelde te delen.

Oudste dochter Lenie trouwt in 1962 met Theo, Annie vindt in 1969 haar geluk bij Jan, die helaas in 1973 overlijdt, en Wil kiest voor het vrijgezellenbestaan.

In IJsselmonde betrekken Maart en Wim voor het eerst een huis in een nieuwbouwuurt. Lenie en Annie bezorgen hen tussen alle bedrijven door het predikaat oma en opa.

Maar zoals in de meeste levens verloopt het ook bij hen niet allemaal vlekkeloos. Maart tobt met haar knieën, er is ook iets niet goed met haar middenrif, en via ziekenhuizen en een serviceflat belandt zij in 1995 uiteindelijk in "De Nieuwe Plantage" in Rotterdam-Kralingen. Wim is er dan al niet meer. Hij sterft in 1989 op 79 jarige leeftijd aan een hartkwaal. Een groot verlies, want Wim was de spil van dat typische vrouwengezin.

Tot overmaat van ramp verliest Annie voor de tweede keer een partner; Henk, met wie zij 23 21 heeft samengewoond. Het is dan januari 1999.

Er valt even een stilte.

"Foto's?", vraag ik dan.

"Ja, hele berge," zegt Wil.

Zij duikt in een kast en daarna gaan de stille zwart-wit getuigen van weleer van hand tot hand. Foto's zoals ik ze ook ken van vroeger; gekartelde, met kleine, wat verlegen na-oorlogse mensjes erop, af en toe zonder hoofd, dan de vierkant uitgesneden exemplaren waarop te zien is dat het in Holland steeds beter gaat, en uiteindelijk de veel grotere foto's in kleur die van welvaart getuigen.

"Kijk ma, " roept Wil, "dit was ik op de lagere school."

MAART-WIL-LENIE-ANNIE.

"Toch niet met dat mens dat jou had òpgesloten?", vraagt haar moeder, en ik zie de oude strijdlust in haar ogen opgloeien.

"Nee, die is nou, vertel jij het maar."

Tante Maart strekt haar rug..... "Had dat wijf mijn dochter òpgesloten zeg, ergens boven in een hok van de school! En iedereen was naar huis! Gelukkig hebben we haar kunnen bevrijden. En ik naar die juf. Bij haar lorren gepakt en..... ja, niet van die mooie dingen gezegd, hoor. Maar kwáád dat ik was!" Ik begrijp dat volkomen.

Omdat praktisch iedereen in de vijftiger jaren wel een beetje -tot zeer- christelijk was, vraag ik wat religie voor hen betekent.

"We zijn gelovig," zegt Maart, "niet kerks, wel gelovig. Wim wat minder, maar dat kwam misschien door die oorlog. Veel ellende gezien natuurlijk. Die had zoiets van: 'Dit zou een goede God nooit allemaal hebben toegestaan'".

Een levensgrote levensvraag. Wie het antwoord er op weet mag het zeggen.

Als ik klaar ben met mijn notities en aanstalten maak te vertrekken, zegt tante Maart dat ze er op staat tot aan de uitgang van het gebouw met mij mee te lopen.

"Dat móet ze," zegt Wil. "Haar dagelijkse verplichte wandeling."

Bij de receptie beneden nemen we afscheid. Een opgestoken hand als laatste groet. Ik hoop dat mijn tante, Maartje Sparreboom-Bal, op z'n minst honderd wordt.

KEES

Afscheid van commercieel directeur J. Sparreboom

In bijna 38 jaar heeft de heer Sparreboom druk meegeschreven aan de geschiedenis van het koffie-verbruik in Nederland en de forse groei van Automatic Holland / Autobar Holland in het bijzonder. Nu gaat de laatste der Mohikanen, voor vrienden 'Spar', gewoon genieten.

Van de allereerste automaat tot en met de Siro: 'Spar' wist zijn plaats.

Met het vertrek van de heer Sparreboom neemt Autobar Holland afscheid van de man die mede het gezicht van de organisatie heeft bepaald. De woorden van de heer Van 't Hoff, oprichter van Automatic Holland: "Ik wil zo groot mogelijk worden," zijn voor hem altijd een belangrijke leidraad gebleven. Sparreboom: "Van 't Hoff was een man met visie, een soort Verolme. Zo zei hij ook: "Let op, je zult het nog meemaken dat we een bedrijf hebben met automaten, eigen branderij, een bekerfabriek, noem maar op. Het enige dat zal ontbreken, zal de plantage zijn."

Vereende krachten

In 1974 tijdens vakantie aan de Italiaanse Riviera, las hij in de krant dat Van 't Hoff was overleden. Geheel in diens geest werd daarna de uitbouw van Automatic

Holland met vereende krachten aangepakt. Naast Sparreboom maakten de heren Salij, Veldhuyzen en Krielen deel uit van het managementteam.

"De eerste tien jaar draaiden we van 's morgens 7 tot 's avonds 12. Plus de zaterdagmorgen. Dat gaf dus wel het gevoel dat je iets aan het opbouwen was."

We gaan het maken

Na een stormachtige ontwikkeling in de jaren zeventig en tachtig kon het team in 1985 het nieuwe pand aan de Calandstraat in Dordrecht realiseren. "Het was een grote investering. Maar ik had wel meteen het gevoel: we gaan het maken. Door dat nieuwe pand kregen we ineens aanzien."

Echtgenote

"Om een bedrijf tot een succes te maken,

moet je er verschrikkelijk bij betrokken zijn. Had mijn echtgenote niet zoveel begrip getoond voor het feit dat mijn leven in dienst van Automatic Holland stond, dan was het ongetwijfeld allemaal anders gelopen." Wat zijn de plannen voor de toekomst? "Gewoon genieten. Van het samenzijn. Van het feit dat ik geen volle agenda meer heb en van al die andere leuke dingen, waaronder mijn kleinkinderen."

De klant is koning

Op 6 september jl. werd de heer Sparreboom uitbundig in het zonnetje gezet. Op eigen verzoek bleef het feest beperkt tot de aanwezigheid van de medewerkers (en partners) van de afdelingen waarvoor hij verantwoordelijk is geweest.

1. Hendrik, geb. Charlois 12-3-1827, overl. Charlois 19-4-1827.
2. Hendrik, geb. Charlois 24-12-1828, overl. Charlois 28-7-1829
3. Pieter, geb. Charlois 31-12-1829, overl. Charlois 23-1-1830.

VII ab Jacob **Sparreboom**, geb/doop Ridderkerk 22-6/1-7-1792, dagloner, overl. Katendrecht 2-5-1830. tr. Rhooen 6-4-1822 Sijgje Visser, geb/doop Barendrecht 5/14-10-1790, dagloonster, overl. Katendrecht 8-6-1858, dr. van Cornelis Visser en Teuntje Sassenburg.

Uit dit huwelijk:

1. Teunje, geb. Charlois 15-6-1823, overl. Charlois 21-2-1886, tr. Katendrecht 24-4-1840 Maarten **Lagendijk**, geb. Charlois 7-8-1817, zn. van Hendrik Lagendijk en Klaasje van der Wel.
2. Hendrina, geb. Charlois 14-8-1824, volgt VIII at.
1. Elisabeth, geb. Charlois 9-12-1825, volgt VIII au.
2. Pieter, geb. Katendrecht 20-9-1829, overl. Katendrecht 25-12-1829.

VIII at Hendrina Sparreboom, geb. Charlois 14-8-1824, overl. Rotterdam 5-10-1902, tr. Katendrecht 11-7-1845 Goossen **van Son**, geb. Emmikhoven 5-11-1823, zn. van Cornelis van Son en Pietertje Versteeg.

Uit dit huwelijk:

1. Cornelis Jacobus, geb. Kralingen 30-12-1845.
2. Jacobus Cornelis, geb. Katendrecht 14-8-1848.
3. Pieter, geb. Katendrecht 31-12-1849.
4. Sijbrand, geb. Katendrecht 24-2-1852.

VIII au Elisabeth Sparreboom, geb. Charlois 9-12-1825, naaister, overl. Charlois 12-10-1878, tr. Katendrecht 28-6-1845 Simon **de Waard**, geb. Charlois 4-5-1822, dagloner, overl. Charlois 23-1-1881, zn. van Bastiaan de Waard en Tina de Lang.

1. Simon Cornelis, geb. IJsselmonde 15-7-1858, overl. Rotterdam 18-11-1922, tr. Maria Blijdorp.

VII ac Geertje Sparreboom, geb/doop Ridderkerk 29-3/6-4-1794, overl. IJsselmonde 19-1-1866, tr. (1) IJsselmonde 5-2-1819 Arie **Meulendijk**, geb/doop IJsselmonde 15/20-12-1795, bouwman, overl. IJsselmonde 27-7-1827, zn. van Gerrit Meulendijk en Teuntje van der Graaf.

Uit dit huwelijk:

1. Gerrit, geb. IJsselmonde 11-6-1819.
2. Teuntje, geb. IJsselmonde 10-8-1820.
3. Pieter, geb. IJsselmonde 7-1-1822.
4. Hendrija, geb. IJsselmonde 29-9-1825.
5. Arie, geb. IJsselmonde 3-9-1827.

Geertje Sparreboom, tr. (2) IJsselmonde 7-11-1828 Arie **Verhagen** geb/doop Barendrecht 26-12-1791/1-1-1792, bouwman, overl. IJsselmonde 19-5-1868, zn. van Kors Arijsz. Verhagen en Maaïke Teunisse Klootwijk.

Uit dit huwelijk:

1. Maaïke, geb. IJsselmonde 14-2-1831, overl. IJsselmonde 23-6-1831.
2. Maaïke, geb. IJsselmonde 5-8-1833, volgt VIII bg. (zie bijlage 32.)

VI m Hendrijntje Sparreboom, doop Ridderkerk 14-10-1753, overl. voor 1799, ot. Ridderkerk 29-4-1774 Pieter Foppe **van Driel**, geb. IJsselmonde 31-12-1751, schepen, schout van IJsselmonde, overl. IJsselmonde 13-9-1807, zn. van Fop Pietersz. van Driel en Alida Adriaansdr. Mijnlief.

Uit dit huwelijk:

1. Fop, geb/doop IJsselmonde 30-8/1-9-1776, overl. IJsselmonde 24-2-1781.

2. Lijsbeth, geb/doop IJsselmonde 5/11/1778, overl. IJsselmonde 24-1-1781.
3. Hendrik, geb/doop IJsselmonde 25/31-3-1779.
4. Fop, geb/doop IJsselmonde 31-7/4-8-1782, tr. Pieterella Kool.
5. Leendert, geb/doop IJsselmonde 14/24-4-1785.
6. Arij, doop IJsselmonde 24-9-1786.
7. Adrianus, doop IJsselmonde 8-3-1789.
8. Elisabeth, geb/doop IJsselmonde 1/7-9-1791.
9. Alida, geb/doop IJsselmonde 20/24-3-1793, overl. IJsselmonde 11-4-1793.
10. Alida, geb/doop IJsselmonde 23-4/4-5-1794, tr. Johannes Groeneveld.

VI p

Marrigje Sparreboom, doop Ridderkerk oktober 1763, overl. IJsselmonde 12-2-1820, ot (1) IJsselmonde 11-10-1782 Jan Cornelis **Vlieg in't Hart**, doop Barendrecht 1-4-1767, overl. IJsselmonde 4-4-1803.

Uit dit huwelijk:

1. Geertje, geb/doop IJsselmonde 28-11/5-12-1784, overl. Charlois 27-7-1855, tr. IJsselmonde 18-9-1812 Arie van der Leer, geb. Ridderkerk 11-3-1787, overl. IJsselmonde 18-9-1849, zn. van Otto Arie van der Leer en Maaikje de Groot.
2. Pieter, geb/doop IJsselmonde 18/29-1-1786, overl. IJsselmonde 23-3-1815, tr. Klaasje van der Graaf.
3. Anna, doop IJsselmonde 23-9-1789.
4. Lijsbeth, geb/doop IJsselmonde 15/18-10-1789, overl. IJsselmonde 16-6-1830, tr. Willem Johan Lodewijk Westendorp.
5. Hendrik, geb/doop IJsselmonde 15/19-8-1792.
6. Leendert, geb/doop IJsselmonde 15/20-11-1793, overl. jong.
7. Cornelis, geb/doop IJsselmonde 9-7/17-9-1796.
8. Arij, geb/doop IJsselmonde 6/18-2-1798, overl. IJsselmonde 27-8-1810.
9. Leendert, geb/doop IJsselmonde 22-2/1-3-1801, overl. IJsselmonde 17-2-1802.
10. Trijntje, geb/doop IJsselmonde 28/31-12-1802, overl. IJsselmonde 19-7-1852.

Marrigje Sparreboom, ot/tr. (2) IJsselmonde 23-6/16-7-1804 Jan **Vleggaard**, overl. IJsselmonde 21-3-1811.

Marrigje Sparreboom, tr. (3) IJsselmonde 7-7-1813 Paulus **Boer**, doop Barendrecht 12-4-1767, watermolenaar, overl. IJsselmonde 23-3-1818, zn. van Arie Boer en Pleuntje Pieters Kooijman.

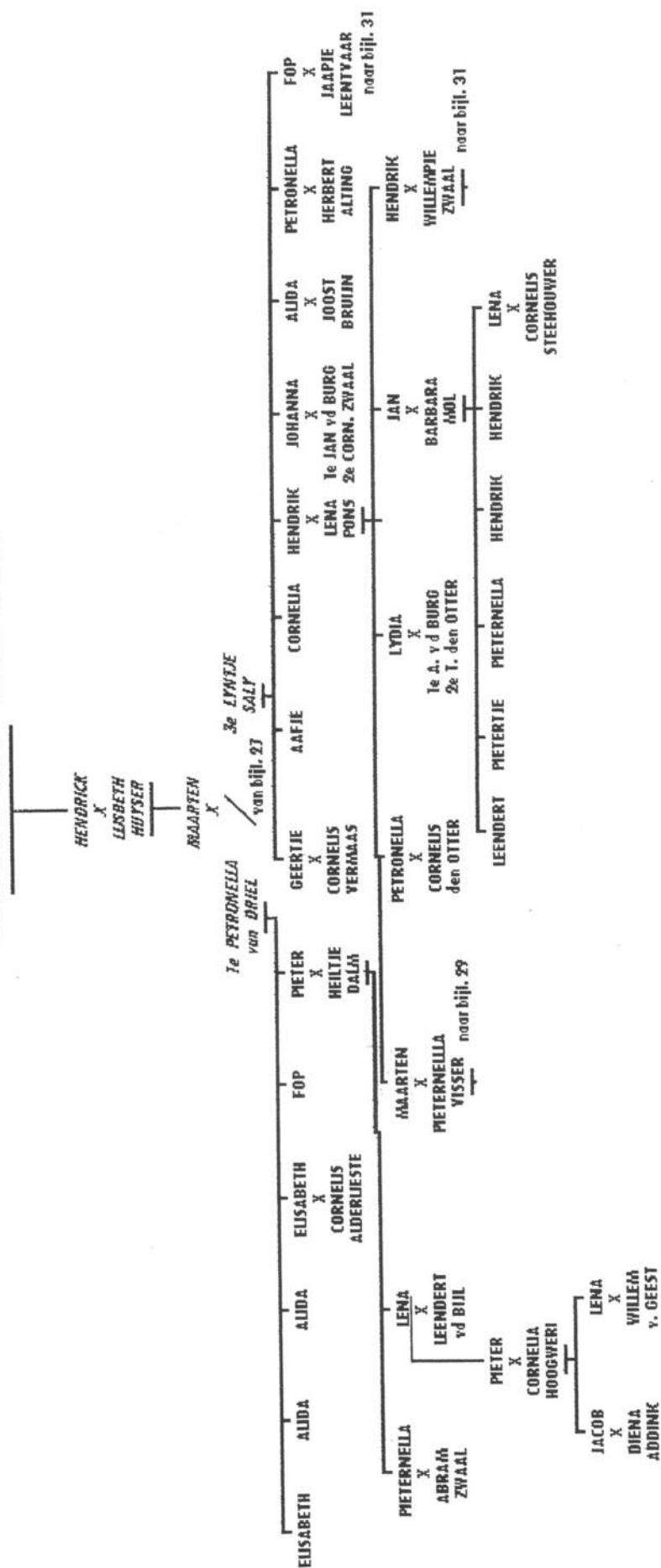
Hier begint bijlage 28.

VI m

Maarten **Sparreboom**, doop Ridderkerk 22-6-1755, tapper, arbeider, watermolenaar Portlandpolder 1786-1788, overl. Barendrecht 13-2-1821, ot. (1) IJsselmonde 15-9-1780 Petronella van Driel, doop IJsselmonde 14-10-1759, overl. Rhoon 24-8-1793, dr. van Fop Pietersz. van Driel en Alida Mijnlief.

Uit dit huwelijk:

1. Elisabeth, geb/doop IJsselmonde 10/12-8-1781, overl. Rhoon 18-9-1786.
2. Alida, geb/doop IJsselmonde 14/23-5-1784, overl. IJsselmonde 7-10-1785.
3. Alida, doop Rhoon 27-8-1786, overl. jong.
4. Elisabeth, doop Rhoon 11-1-1789, volgt VII ad.
5. Fop, doop Rhoon 16-5-1790, fuselier in het Franse leger, overl. 's-Gravenhage 30-9-1812.
6. Pieter, doop Rhoon 25-8-1793, volgt VII ae.

Een sparreboom die te veel op had
 zei 's nachts tot zijn vrouw die nog opzat:
 „'t Lijkt net of jouw hoofd
 straks vuurwerk belooft.”
 Zij sprak: „'t Is maar hoe je het opvat.”

Prettige feestdagen
 en een voorspoedig
 nieuwjaar!

Redactie